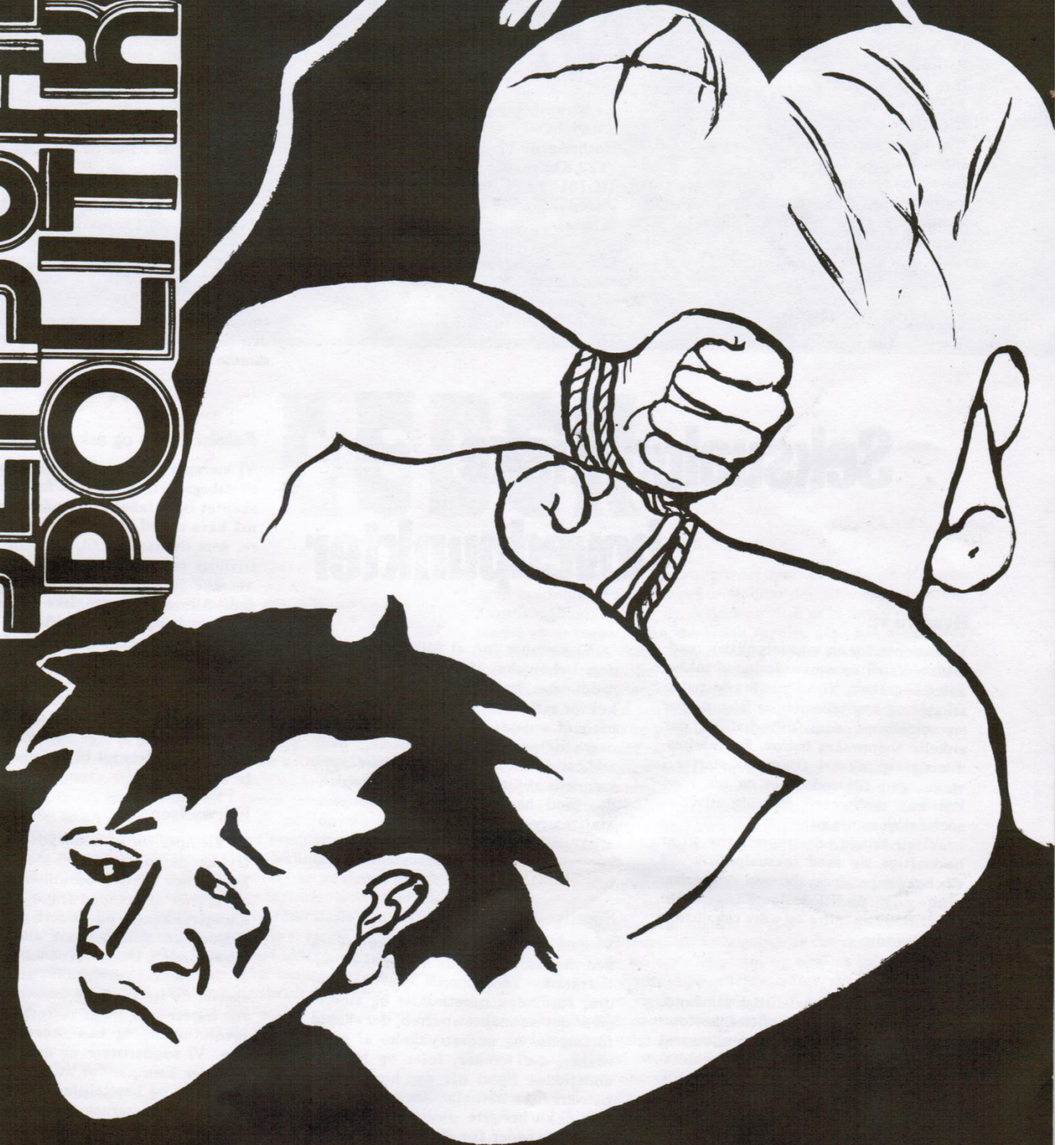

NR.1 1980 8. ARG. 12 KR

SEKSUAL SPOLITIK

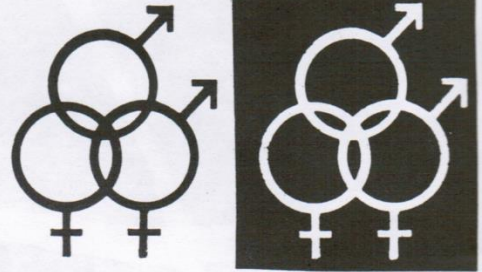

TEMA: MASOCHISME

* NB! *

Bemærk vores nye adresse:
Nørrebrogade 41, 4. tv.
2200 København N.
Giro 7 25 11 14
Abonner! 4 numre: 50 kr.
Giro: 7 25 11 14
Seksualpolitik

Redaktion og lay-out:
Dorte Rasmussen (ansv.)
Anne-Birthe Juhl Hansen
Mette Vindheim
Annelise Nehm
Lisa Hughes
Maggie Fagan
Pia Lisgart
Lay-out: Henrik Hey
Henrik Birkvig

Forbundet af 1948
Landsforening for bøsser og lesbiske
Postbox 1023
1007 Kbhvn. K.
Tlf. (mand-tors kl. 17-18) (01) 11 19 61.

Bøssernes Befrielsesfront
Bøssehuset, Karlsvognen
Christiania
1407 Kbhvn. K.
Mandagsmøder i Bøssehuset hver mandag
kl. 20.

Introduktionsmøder for nye B.B.F.ere
holdes den første tirsdag i hver måned kl.
20 i Bøssehuset, Christiania.

Mandebevægelsen
Dronningensgade 14
1420 Kbhvn. K.
Introduktionsmøde for nye medlemmer
den første torsdag i hver måned kl. 19.30
samme sted.

Følelse, krop og seksualitet:

Vi kæmper for en udvidelse af seksualitetsbegrebet, således at følelser, seksualitet og intellekt ikke adskilles. Alle må have ret til at vælge seksualpartnere, som de har lyst til, når blot det er frivilligt og til gensidig glæde. Vi kræver alle seksuelle tabuer ryddet af vejen. Alle må kunne elske og onanere med glæde og uden skyldfølelse.

Kroppens erogene muligheder skal frigøres, og det genital-fixerede, heteroseksuelle samleje må ikke favoriseres. Alle skal have retten til selv at afgøre, hvad der er tvang, og alle skal have retten til at sige nej! Vi kæmper for alle gruppers ret til at være seksuelle.

Frigørelsen:

Vi kæmper for at nedbryde de undertrykkende kønsroller. Vi støtter aktivt kvindernes kamp mod undertrykkelse, og kræver at manden frigør sig fra sin undertrykkende og undertrykte rolle. Frigørelsen skal omfatte alle grupper i samfundet. Uden børnenes frigørelse er en seksualrevolution umulig. Vi støtter de lesbiske og bøssernes kamp for frigørelsen. De er forrest i seksualrevolutionen, og kan ikke skilles fra den. Vi solidariserer os med de grupper, der kæmper for at nedbryde patriarkatet og kapitalismen: Lesbisk bevægelse, Bøssernes Befrielsesfront, Kvindebevægelsen, Mandebevægelsen, Kollektivbevægelsen.

INDHOLD:

SMil's historie	4
Hvad er SM?	5
SMil til dit køn	8
Interview med SM-par	10
Fantasi og facade	12
D's historie	14
Den strenge stedfader	16
Interview med Jane	18
Bosser på Cuba	20
Børneporno	24
Masochisme: den freudianske model	25
Ligestilling	31

Forside: Malene Mølsted
Bagside: Hans Henrik Lerfeldt

ADRESSER

Rødstrømperne
Kvindehuset
Gothersgade 37
1123 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 14 28 04.
Introduktion: Kontakt kontoret i Kvindehuset.

Lesbisk Bevægelse
Kvindehuset
Gothersgade 37
1123 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 14 28 04.

Seksualpolitiske hovedpunkter

Hvad vil vi:

Vi kæmper for en seksualpolitisk revolution. Vi vil en omvurdering af seksualitetsbegrebet. Vi vil nedbryde patriarkatet og kapitalismen og kæmpe for en socialisme, som tilfredsstiller det enkelte menneskes behov. En følelsesmæssig og seksuel frigørelse starter i vores egen tilværelse her og nu, men kan kun realiseres i et fuldt udviklet socialistisk samfund.

Vi vil tvinge venstrepartierne til at beskæftige sig med seksualpolitik. Vi vil bekæmpe deres borgerlige puritanisme og traditionelle kønsrolleadfærd. Både en indre og ydre revolution er nødvendig.

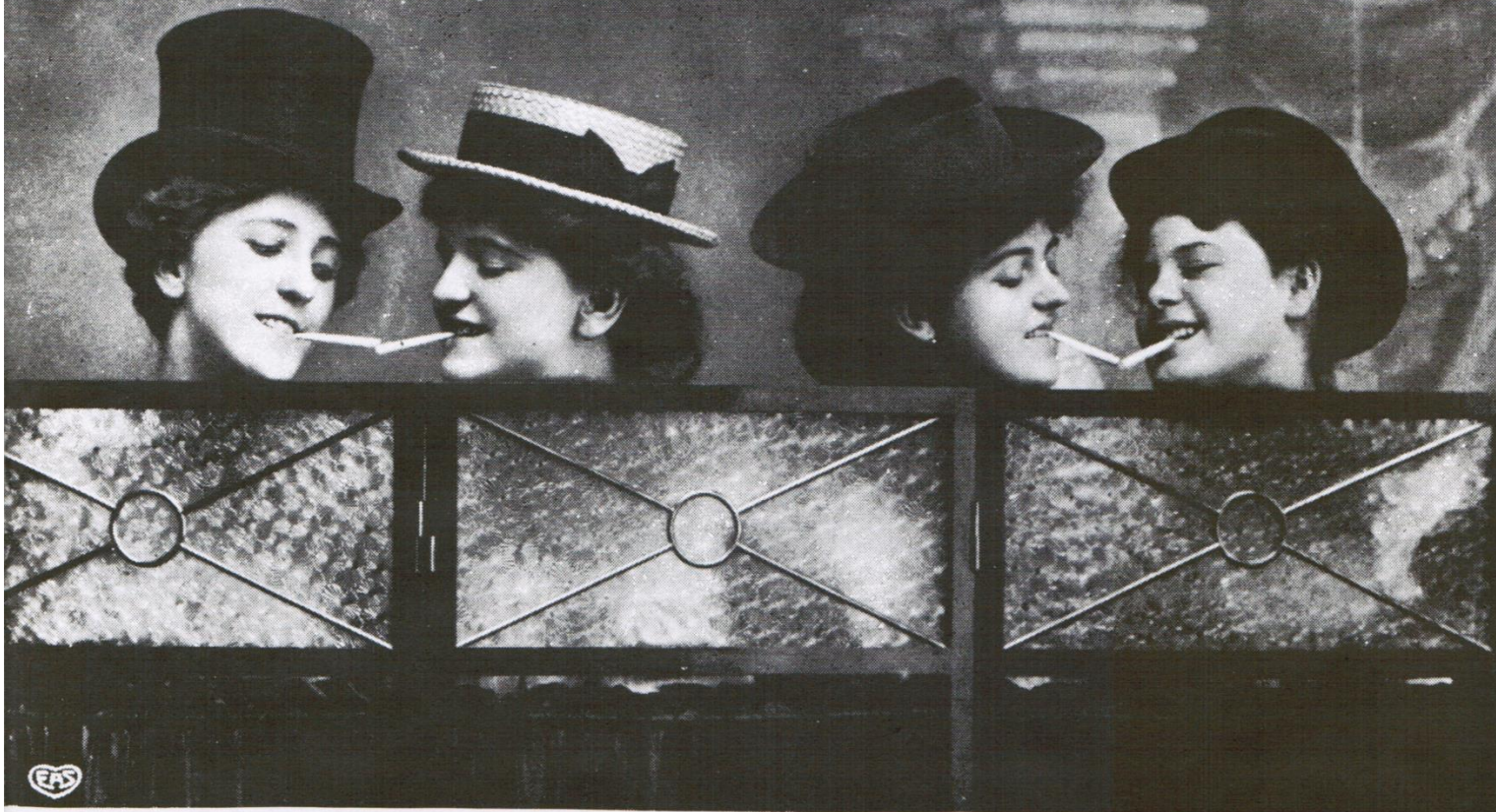
Samfund:

Vi kæmper for et socialistisk samfund, hvor folket og ikke profitten bestemmer, og hvor den private ejendomsret er nedbrudt. Det patriarkalsk-kapitalistiske system skaber et slavesamfund, som udbytter lønarbejderen, undertrykker minoriteterne og systematisk ødelægger det enkelte menneskes lystbetonede udfoldelsesmuligheder.

Vi kæmper for, at folket selv ud fra dets behov skal afgøre, hvad der skal produceres, hvorfor og hvordan, idet vi kræver retten til meningsfyldt og lystbetonet arbejde. Vi vil bekæmpe den overhåndtagende materialisme, hvor alt gores op i tal. Vi kæmper mod kvindens stilling som dobbeltarbejderen, mod hendes status som arbejdskraftreserve, og for hendes økonomiske selvstændighed — men ikke på kapitalismens og mandssamfundets præmisser!

Samliv:

Vi kæmper for en seksuel frigørelse fra den mandsdominerede kultur. Den patriarkalske kernefamilie skal nedbrydes, fordi den opretholder og videregiver det normalitetsbegreb, der skaber forfølgelse og undertrykkelse af mennesker, der tænker, føler og handler anderledes. Først når den hierarkiske, patriarkalske kernefamilie som institution ikke længere eksisterer, har alle lige muligheder for at leve sammen på den måde, de har lyst.

LEDER

Redaktionens sammensætning

Som læserne måske har bemærket, er der sket en kraftig udskiftning i redaktionen. Indtil efter sommerferien med Thy-lejr ovs. var vi en fasttømret gruppe, som gennem halvandet år havde arbejdet tæt sammen, bestående af 4 mænd og 3 kvinder. Gruppen blev forsøgt udvidet i løbet af efteråret, men samtidig skete der det, at først een fra den gamle gruppe gik ud, og i løbet af december forlod de resterende mænd redaktionen — alle med vidt forskellige begrundelser.

Fra den gamle redaktion er der nu tre kvinder. Da vi havde ideen om, at dette nummer skulle være et tema-nummer om masochisme, fandt vi anledning til i denne omgang kun at indkalde kvinder til en udvidet redaktion. Vi har dog kontakt med to mænd, som meget gerne vil træde ind i redaktionen senere.

I den nuværende redaktion er der adskillige lesbiske såvel som en del heteroseksuelle kvinder, hvilket er en meget usædvanlig sammensætning i Seksualpolitikens historie. Hvis vi ser tilbage, har redaktionen i lange perioder *fortrinsvis* bestået af bøsser og heteroseksuelle kvinder. Og hvis vi ser på kønsfordelingen har der så at sige altid været flest aktive mænd. Dette har givet anledning til at vi sysler med tanken om at næste nummer af Seksualpolitik skal have temaet lesbianisme. Ideer, artikler osv. fra læsere som på en eller anden måde er involveret i emnet, modtages derfor meget gerne.

Masochisme-temaet

Vi fik hurtigt kontakt med den ret nystartede forening for sadomasochister, SMil, som netop var i færd med at etablere en pressegruppe og som allerede er i gang med flere udadrettede aktiviteter, og overlod dem halvdelen af bladet.

Vi har haft en del vanskeligheder med at finde ud af vores egen holdning til sadomasochisme, dens definition og placering i vores seksualpolitiske liv. Kvindepolitisk er vi interesseret i at ændre vores masochisme, da den alt for fint går i hak med vores kvindeopdragelse. SMil, som forøvrigt mest består af mandlige masochister, har en hel anden holdning til dette. Næsten alle i redaktionen har sadomasochistiske fantasier, men SMil-folkene lever dem ud. Hvad betyder det for os, for vores indstilling til fantasierne, at vi ikke virkeliggør dem? Hvad er konsekvenserne af at leve dem ud?

Der er tale om en nystartet bevægelse, og de fleste seksuelle bevægelser starter med deres personlige erfaringer og udarbejder så en mere gennemført analyse for at finde en identitet. Alle seksuelle bevægelser kæmper mod mistænkeliggørelse og kæmper for udfoldelse og for retten til at blive accepteret i samfundet uden skamfølelse.

På grund af samfundets undertrykkelse og diskrimination er mange seksuelle "afvigere" nødt til at begrænse deres "særlighed" til privatsfæren og mange nægter, at den har relevans udenfor. Med de forskellige bevægelser er der skabt bedre mulighed for at finde sin egen identitet og også at informere om sit seksuelle tilhørsforhold på arbejdspladser, skoler osv.

Vi mener det er vigtigt at finde ud af, hvordan vores seksuelle praksis hænger sammen med andre områder af tilværelsen, og derfor har vi valgt at bringe Lindas artikel: "Masochisme: Den freudianske model" uforkortet. Den redegør dog kun for nogle af de mekanismer, der betinger masochismen, men kan bidrage til at forstå nogle af de samfundsbetingede psykoseksuelle mønstre, vi er underlagt.

Redaktionen

SMil: (forening af sadister og masochister)
adr.: Box 49, 2800 Lyngby
tel. 01 - 26 78 39
Rådgivning onsdag 19-20

SMil blev oprettet i foråret 79 af en lille gruppe, der var ved at være trætte af det dunkle u-liv, vi — og mange andre seksuelle afvigere — fører i snart sagt alle sammenhænge.

SMil har to hovedformål: Indadtil at give folk mulighed — ofte deres første — for at snakke med andre, der kender de samme følelser selv, og at skabe et sted, hvor vi kan mødes på egne betingelser og skabe kontaktmuligheder SM'ere imellem. (SM'ere betyder sadister og masochister). Udadtil vil vi oplyse om, hvad vi er for nogen, og ikke mindst, hvad vi ikke er, og dermed over en bred front ændre den generelle opfattelse af SM som en afskyelig, grusom og nådeløs perversion, til et mere nuanceret billede af en seksuel variation, som nogle mennesker dyrker for dens egen (og deres egen fornøjelses) skyld.

Kontaktmulighederne i foreningen har indtil nu vist sig begrænsede, da 1) kun få af de ca. 60 medlemmer er sadister, 2) vi kun har 9 kvindelige medlemmer, hvoraf kun en er sadist og 3) den aldersmæssige og intersemæssige spredning er meget stor.

Det er svært at sige, om den manglende tilgang af kvinder skyldes naturens orden eller kulturens uorden, men i vort samfund er kvinder jo ikke vant til at prioritere det seksuelle lige så højt som manden, og mange kvinder er sikkert også bange for at blive voldtaget i samme øjeblik, de stikker næsen inden for SMil's dør. Hvilket ej er tilfældet.

Selv om vi kun har en kvindelig S'er, er det en lille pudsighed, at der er forholdsvis endnu færre mandlige sadister. Vi ved godt, at vores materiale er for lille til at lave statistik på — men alligevel . . . !

Man kan flippe lidt over grunden til at vi kun har få sadister i SMil — måske findes der ikke så mange — eller også er det lettere at få afløb for småsadistiske tilbøjeligheder i det daglige uden skadelige sociale konsekvenser — mens masochisten, hvis han/hun prøvede, ville fremstå som et lille, underkuet nul. Så er det "bedre" at være en ubehagelig, vredladet småtyran.

Det "indadrettede arbejde" har således indtil nu hovedsagelig omfattet istandsættelse af lokalerne, en fest, hygge- og ide-aftener, og desuden er der åbent hus for medlemmerne 2 gange om ugen. Det "udadrettede arbejde" ligger nu fortrinsvis hos en "pressegruppe", der bl.a. har stået for en del af artiklerne i dette blad. Sene-re vil vi starte et intert blad med artikler, tegninger, noveller, oplysninger om dit og dat og meget andet. På lidt længere sigt, når der er fundet en fast form, vil vi prøve at få det videre ud end blot til SMil's medlemmer.

Vi er blevet inviteret til at deltage i Seksualpolitikens støttefest på Loppen d. 13. april, og der er mange kreative/flippede ideer oppe. Vi har i marts fået arrangeret en paneldiskussion om Fassbin-

ders film og SM i forbindelse med Cafebiografens Fassbinder-kavalkade. Det helt store bliver måske en gigant-udstilling om SM i Huset til næste vinter.

Endelig er vi ved at starte en rådgivning, således at folk (også ikke-medlemmer), der føler de har problemer, de gerne vil snakke med nogen om, skal kunne ringe og eventuelt komme i vores lokaler, alt naturligvis under betryggende diskrete og anonyme former.

Vi har været meget glade for at være med til at lave dette nummer af Seksualpolitik. Det er for flere af os første gang, vi prøver at formulere noget skriftligt om emnet, og det har skabt en del diskussioner og sat nogen ting igang. Og det sidste er jo næsten det vigtigste.

Kim Nissen

Hvad er SM?

Begrebet sadomasochisme — herefter benævnt SM — havde oprindelig en ret klar, velafgrænset betydning, da Krafft-Ebing, Freud og de andre gamle østrigere begyndte at kulegrave den menneskelige seksualitet. I tidens løb er det kommet til at betegne snart sagt hvad som helst, dels fordi selve ordene sadisme og masochisme for at sige det mildt har fået et odioøst skær, især sadisme, og dels fordi så mange skribenter, uden at have meget ide om, hvad det hele drejer sig om, føler sig kaldet til at rubricere og bedømme andre menneskers seksualliv, hvorved begreberne selvsagt udvandes.

Disse skribenter omfatter bl.a. så ondarterede eksemplarer som psykoanalytikere, sexologer, læger, jurister, filosoffer — og rødstrømper.

Hvis det hele skal have nogen værdi for os depraverede og psykopatologiske minusvarianter, der hjælpeløst lader os lede af vore umenneskelige og unævelige laster, må det her atter en gang foreholdes, at SM har at gøre med noget så enkelt som, hvad der ophidser en seksuelt. Man er masochist, hvis man føler seksuel ophidselse ved at blive bundet, ydmyget eller slået, hvad enten det er i praksis eller i fantasien. Det modsatte for sadisten. Denne definition er praktisk, fordi:

1) den rummer det for os essentielle, nemlig den seksuelle ophidselse. Det er

sgu' den, det hele drejer sig om.

2) den udelukker fænomener, der overfladisk ligner masochisme, fx kvindeundertrykkelse og hustruvold, hvis mekanismer er af social art.

3) den udelukker fænomener, der overfladisk ligner sadisme, fx. voldtægtsforbrydere og koncentrationslejrkommandanter, som ligeledes er sociale foreteelser.

4) den udelukker neurotikere, der af den ene eller anden ubevidste grund søger for at blive behandlet uvenligt af omgivelserne.

Om der i disse sidste grupper er en statistisk overvægt af ægte sadomasochister, er der sjovt nok ingen, der ved. Men det er da meget muligt, at der mellem de her

nævnte personer befinder sig den ægte vare, ja, at der måske ligefrem er en positiv sammenhæng mellem SM og SM-liggende adfærd. Hvem ved? Ikke psykiaterne ihvertfald.

Selve ordene har som nævnt fået deres uheldige bibetydninger. Alle ved jo, at seksualmordere er sadister, og også at Hitlertyskland blev styret af en lille gruppe sadister. Algotagni (= "at kunne lide smerte") er en mere neutral betegnelse, og man kan tale om aktiv og passiv, fysisk og psykisk algotagni. Ulempen er, at ordet lugter langt væk af kloroform. Og man undgår heller ikke ved at bruge andre ord denne forbandede kliniske atomisering af et helt og menneskeligt seksualliv, med alle dets frodige oaser og alle dets spindelvævsbehængte krinkelkroge. Så lad os holde os til de velkendte ord.

Slår man op i Strømgrens "Psykiatri", der — stadigvæk — er officiel lærebog i faget for de plagede medicinere, ser man (af den 3 1/2 linies omtalt i kapitlet om psykopatier), at SM i moderat grad (hvad er det?) indgår i mange menneskers seksualliv, men at det — heldigvis for psykoanalytikere, kunne man fristes til at sige — er sikkert patologisk, når det dyrkes uden at nå til det normale seksuelle endemål, der selvfølgelig er bestemt ved de hanlige og de hunlige genitaliers gjensidige forening. Aha. Så er man altså psykopat. Men som bekendt er dårlig reklame jo bedre end ingen reklame.

Hvad kan de gamle østrigere og deres nulevende danske aflæggere så fortælle os om årsagerne til denne vores ulykkelige situation? Meget. Og ingenting. Fakta er, at ingen i virkeligheden ved noget konkret herom. Men hvis man heraf ville konkludere, at der så heller ikke til stadighed var nogen højtuddannede eksperter i andre menneskers viderværdigheder, der opkastede vidtløftige spekulationer herom, konkluderer man galt. Seksuelle minoriteter har fået hæftet alt på sig, fra afvigelse over tvangsneurose og psykoinfantilisme til perversion og degeneration — og i 1980 altså stadig også psykopati. Næsten alle har deltaget i dette pseudovidenskabelige præstationsræs. Man ihukommer her Scherfigs ord fra "Det forsømte forår": Måske skal en dommer selv have været bølge for at kunne forstå, hvordan en bølge er indrettet.

For alle spekulationerne er baseret på enkeltstående case-stories. Fra mennesker, der p.gr.a. en uforstående samfundsmoral har reddet sig tilstrækkeligt med neuroser og komplekser til at gå til læge, eller fra de kriminelle annaler. Ingen af delene turde vel udgøre repræsentative udsnit. På samme elegante vis kan sluttes, at grønthandlere er unormale, da psykiaterne jo kun møder neurotiske grønthandlere. Hertil kommer, at selve vurde-

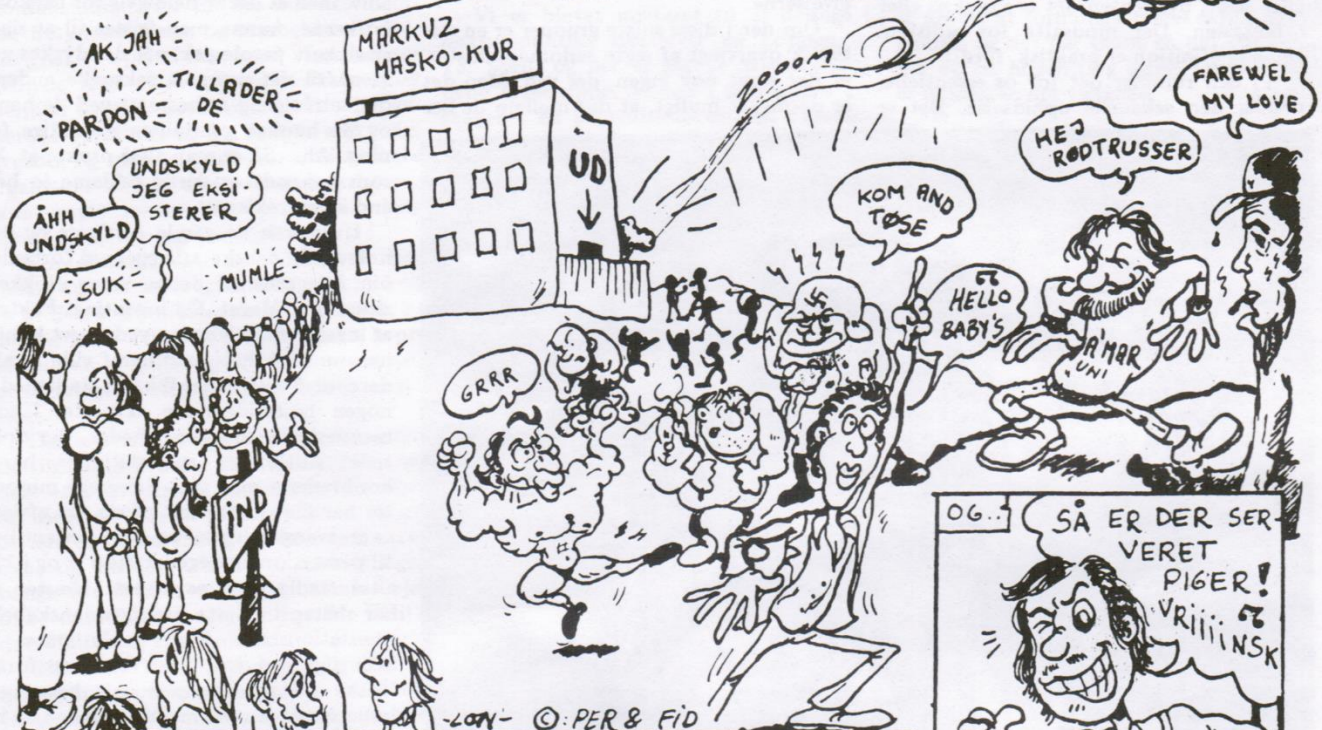
ANNONCE:

MEN DET ER DER RÅD FOR DRENGSE!!!

RØV Maria Markuz's

Masko-kursus
(DEN RENE HORMON INSPRØJTNING)

DEREFTER - ÅH... HAN ER STADIG LIGE BETENKSBOM OG SOLIDARISK, MEN EFTER "MARIA MARKUZ'S MASKO-LINJE (DEN MED SMÆK I)-(THI-HI) ER HAN...(FNIS) BLEVET HELT USTYRLIG - BØRNERNE ER KNØB NOK SMIDT I SENG FØR... ÅH.. SÅ VIRIL..(THI-HI)...

ringen af sygt og sundt har undergået kraftige ændringer, jvf. Krafft-Ebings gruelige historier om manden, der onanerede med en fløjlsklud, og bagerlæreren med de 462 damelommelærklæder. I tidens løb har psykiatrien kunnet bevise hvadsomhelst om hvemsomhelst, på samme måde som Bibelen kan bruges som en mellemting mellem en køreplan og en logaritmetabel.

OK, ovenstående er selvfølgelig polemisk formuleret. Men man kunne nu af og til ønske sig, at æggehovederne spurgte sig selv, dels hvad der er grundlaget for deres uforgribelige og modstridende teorier, dels hvad galt og afvigende der egentlig er i, at iøvrigt normale, fornuftige og velafbalancerede voksne finder deres seksuelle lykke ved at iføre sig lædertøj og slå hinanden, til alles udelte tilfredshed.

Til alles udelte tilfredshed? Ja, så sandelig. Hvis en masochist siger, at en masochist uden sin sadist er som en fisk uden cykel, er det en klar provokation. Hvad skulle de stille op uden os sadister? Når det kommer til stykket, er et SM-forhold betydelig mere demokratisk end 99% af kongerigets "normale" hetero-forhold, ved det at parterne er ligestillede. Jamen . . . Jo, for man er (ah) pisket til at høre på hinanden, at tilfredsstille hinandens ønsker og liderligste lyster, at have alle antenner ude for at opfatte den andens reaktioner og indrette forløbet efter dem. Hvornår betyder fx. masochistens "jeg kan ikke mere" kun "fortsæt for Guds skyld" og ikke "stop for h . . ."? Et SM-forhold, hvor sadisten brutal tromler sit igennem, er måske nok et SM-forhold, men derudover er hun et dumt svin og han en selvundertrykker af format.

I en vis forstand er det masochisten, der er den stærkeste i et SM-forhold. For dels er vi sadister faktisk så pæne mennesker generelt, at vi gerne vil glæde den anden, dels er vi ifølge sagens natur i høj grad nødt til at være den anden tilpas, når han eller hun ligger der, bundet og kneblet, og endelig: hvis vi ikke opfører os ordentligt, tager masochisten sit gode tøj og går, og de hænger trods alt ikke på træerne (ikke når det er så koldt ihvertfald). Kort sagt er nøgleordene i et SM-forhold kærlighed, tryghed og kommunikation. Kan det være bedre?

I den definition på SM, jeg startede med, står der "bundet, ydmygt eller slået". Der kunne sikkert godt være brugt andre ord eller omtalt andre "specialiteter", men definitionen ville stadig være karakteriseret ved at beskrive de bedrevne handlinger. Bedre ville det være at definere SM ved selve den subjektive oplevelse ved at blive udsat, resp. udsætte den anden for disse ting, men det ville være en temmelig kompliceret affære.

For det første er det meget svært at udtrykke i ord, hvad man føler i den sammenhæng, ligesom det er svært at beskrive følelsen af at være sulten eller den intellektuelle opdagelse. For det andet ville en sådan definition blive så vag, flydende eller omfattende, hvad man nu vil, at den næppe ville sige nogen noget — andet end dem, der ved det i forvejen.

Blev jeg bedt om i ord at beskrive selve den subjektive seksuelle glædesoplevelse

ved SM, bliver jeg næsten tilbøjelig til at sige som de kristne, når de skal beskrive mødet med Jesus: Det kan man ikke, det skal opleves selv. Ikke fordi oplevelsen er kvalitativt bedre end så meget andet, men fordi den er kvalitativt anderledes. Men det har *noget* at gøre med den frydefulde sikkerhed ved at være lille og svag, ved at være et objekt, *noget* at gøre med den frydefulde sikkerhed ved totalt at kunne beherske et andet menneske, selv om det på et vist plan er et spil, *noget* at gøre med den frydefulde spænding mellem at være seksuelt ophidsset og have lyst til at udtrykke det, og så at være bundet eller lænket uigenkaldeligt, måske være spændt inde fysisk i et korsel el. lign., *noget* at gøre med retfærdigheden af at blive afstraffet som fortjent, *noget* at gøre med den frydefulde angst for det ukendte, det uforudsigelige, *noget* at gøre med den frydefulde spænding mellem at være ved at eksplodere i orgasme og så blive holdt hen mod sin vilje af en stærkere magt, *noget* at gøre med den umiddelbare kropslige og sanselige glæde ved fx. lugten og følelsen af læder, pels o.lign., ved så at sige at føle sig eet med eller gå op i omverdenen, *noget* at gøre med den ekstatiske fornemmelse af at forsvinde ved at gå op i en højere kropslig-psykisk-erotisk enhed. SM-oplevelsen har på en måde noget dionysisk over sig, og mange gamle ekstase- og mysteriekulter har da også haft sadomasochistiske islæt eller ligefrem været baseret på ekstaseoplevelse via SM.

Der er, som det fremgår, også hos mange en kraftigt fetichistisk islæt i deres specielle SM-præferencer. Endelig er der også et æstetisk moment. Læder er rent faktisk et behageligt glat og køligt materiale med en behagelig, krydret lugt, kvindeundertøj fra sidste århundrede er rent faktisk smukt forarbejdet og smukt at se på, og "frækt" undertøj er rent faktisk velegnet til at fremhæve kvindekroppens ynder, lad det så være upraktisk og mandchauvinistisk eller ej.

Endelig er smerten — for de masochister, for hvem den er nødvendig — mere et middel end selve målet. Det har noget at gøre med ritualer. Den umotiverede, "ikke-rituelle" smerte, fx. tandlægebesøg, eller ydmygelse, fx. en virkelig voldtægt, er absolut ikke ophidsende, mens tilsvarende ritualiserede scener i SM-sammenhæng kan være lige sagen. Mange gange er SM-folk faktisk mere følsomme overfor verdens ondskab og vold, end folk er flest. Hvilket ikke skal forstås selvforherligende, men blot konstaterende.

Det er umuligt for mig at komme den subjektive SM-oplevelse nærmere, og jeg er bange for, at hvis man ikke af det kan fornemme, hvad SM er, er der ikke noget at gøre (bortset fra: go ahead).

I forbindelse med denne verdens ondskab kan der tit være et paradoks forbundet med SM, nemlig at man på eet plan finder ting som hekseprocesser, middelalderlige straffemetoder, tortur og indvielsesriter hos vilde folk modbydelige og måske ligefrem bliver dårlig ved tanken, men på et andet plan får en slags intellektuel seksuel tilfredsstillelse ved at læse om det. Det er en underlig spaltning, som nogen har problemer med, andre ikke. Man kan

komme ud i mange moralske spekulationer, men min egen holdning er, at det er et spørgsmål om at skille skæg fra snot, og at tanker, in casu læsning, er todfri.

Et andet paradoks ved SM er spørgsmålet om grænsen mellem leg og alvor. På eet plan er det en leg, begge har glæde af, og hvor masochisten ved, at sadisten i virkeligheden ikke bestemmer noget som helst over een og ikke vil een noget ondt, mens det på et andet plan er alvor, at man faktisk bliver straffet for noget, man ved man har gjort forkert, og at man i virkeligheden er fysisk hjælpeløs. Balancen mellem leg og alvor befinder sig forskellige steder i forskellige SM-forhold, men hvert forhold bliver på et tidspunkt nødt til at finde sit balancepunkt for at kunne køre.

Hvis nogen synes, at alt det her lyder som om, at alle mennesker da bare skal finde ud af at slå hinanden på den rigtige måde, så er det ganske rigtig forkert opfattet. For selvfølgelig skal vi ikke til at presse vore normer ned over andres hoveder. Det har vi selv været udsat for længe nok. Hvad jeg kunne ønske var bare, at alle der føler, de inderst inde — eller måske knapt så langt inde — har SM-ønsker, ville frigøre sig for alle de dræbende regler for, hvad der er sundt og naturligt, og bare GØRE, hvad de føler lyst til. Som samfundet er nu, kan man desværre ikke bare det. Det er oftest et spørgsmål om en modningsproces, der kræver investering af tid og energi, og som man kun kan gennemføre selv. Til gengæld kan man arbejde for, at samfundet og ens irriterende normale familie- og vennekreds lagde færrest mulige hindringer i vejen — hvilket er, hvad SMil også er til for.

Yderligere er der et nokså konkret sikkerhedsproblem. Den kvinde fx. der een gang har været udsat for vold af ven eller ægtefælle, kan nok have svært ved at turde realisere sine evt. masochistiske fantasier — for nu har hun jo selv oplevet den slemme sadist in action. Her kunne man så håbe på større almen viden om, hvad SM egentlig er (hvad SMil også er til for), og også, at den enkelte kvinde får overskud til og mulighed for at fjerne voldelige personer i omgangskredsen og finde sig en ordentlig sadist. Alt dette gælder selvfølgelig alle kombinationer af S og M og m og k.

Jeg håber at have bidraget til at fjerne nogle myter om SM. Desværre føler jeg mig ikke særlig psykopatisk eller mandchauvinistisk, men har bare lyst til nogle — måske sjældnere — seksuelle julelege. Og hvad så? Jeg har ingen patentløsninger på, hvordan SM opstår hos folk, men har nøjedes med at rundkaste nogle strøtanke om det i det interview, jeg medvirkede i sidste nummer af Seksualpolitik. Hvad jeg ønsker er, at folk en gang ikke mere går knugede rundt og gyser ved sig selv: "Jeg er en masochist", men i stedet siger til sig selv og partneren: "OK, jeg kan godt lide at bolle, men gider du ikke lige tage snoren der og binde mig først. Det kan jeg bedre lide".

Kammerater. For en fri seksualitet.

Kim Nissen

SMil

til

Masochisme og kønsroller har utvivlsomt på en eller anden måde noget med hinanden at gøre. Mandlig masochisme — det er vel sådan noget hen i retning af mig, men jeg må indrømme, at jeg har lidt svært ved at få det til at hænge sammen.

"Manderollen", den "nye mand" eller for den sags skyld, den "gamle" er begreber, jeg har et temmelig fjernt forhold til.

Til tider har jeg fundet det umådelig tiltrækkende at være 'kvinde', at være smuk og dejlig, blot at kunne smide sig med spredte ben på sengen og få det hele forærende. Men det kan man jo ikke, når man er en mand.

Mit forhold til 'manderollen' er bestemt af, at det aldrig har været nogen reel mulighed for mig at 'leve op til den'. Jeg har ganske vist hår på brystet, men ikke brede skuldre eller tøndeformet brystkasse osv. Jeg har en skæv ryg, ikke tilstrækkelig mange kræfter til at kunne spille med musklerne overfor det svage køn (jeg ville bare risikere at få tærsk? — nej, desværre ikke), jeg er skæv og usymmetrisk, men jeg er ikke grim, jeg har aldrig selv syntes at jeg var grim, og jeg tror heller ikke andre mennesker har syntes det.

'Manderollen' har for så vidt aldrig været noget virkeligt problem for mig, omend mine særlige forudsætninger nok har været med til at give mig en stor sympati for den nye kvindebevægelses intentioner om en radikal ændring af de herskende kønsrollemønstre. Det har vel også spillet en rolle, at jeg er masochist.

Masochistiske forestillinger og ønskedrømme har jeg haft i det meste af min tilværelse, i hvert fald fra omkring 6-7 års alderen (jeg er i skrivende stund i mit 31. år). Disse forestillinger og fantasier har jeg naturligvis også haft i rigt mål som 'voksen', og jeg har derfor også oplevet mig selv som 'masochist'. I fantasien altså, men i virkeligheden?

Jeg har en gang imellem i de sidste 10 år overvejet at forsøge mig i 'virkeligheden'. Men jeg har ikke turdet, for jeg har ikke været i stand til at forestille mig, hvordan 'virkeligheden' så ud. Disse mere eller mindre fantasifuldt herligt læder- og gummiklædte mænd og kvinder med piske, højhælede støvler, gabestokke og stativer, lænker og skumle kældre, som jeg havde set billeder af, og som befolkede mine fantasier, mindede mig alt for lidt om rigtige mennesker, alt for meget om u-mennesker, til at jeg kunne forestille mig mig selv iblandt dem — vel, det kunne jeg altså godt, men . . .

Sagen er at min masochisme var umådelig skamfuld. Allerede disse fantasier om ekstrem u-menneskelighed, men fantasier er dog relativt uskyldige. Men forestillingen om at virkeliggøre dem — den var umulig.

Og det er naturligvis sandt, at den slags fantasier kan ikke virkeliggøres. Min masochisme var noget, jeg ikke kunne bruge til en skid udenfor min skamfulde naturlige ensomhed. Den var blot en drøm — som virkelighed var den noget totalt og inderligt forbudt. Naturligvis forestillede jeg mig, at der måtte eksistere andre mennesker, der som jeg havde disse tilbøjeligheder, og som ikke desto mindre var hæderlige og sympatiske mennesker, men min tro på, at jeg kunne finde dem, var i mange år ikke særlig stærk.

I dag, hvor jeg har fundet dem, ser det hele meget anderledes ud i mit hoved, og jeg spørger mig selv, hvorfor det har taget mig så mange år at finde ud af, at al denne skam og forbudthed ikke kan bruges til noget som helst. Det er naturligvis fordi jeg selv ikke har været for klog, men jeg må indrømme, at mine omgivelser (som i bred forstand er den danske venstrefløj) har hjulpet mig godt med at retfærdiggøre min bornerthed.

Med kvindebevægelsen som udgangspunkt har der efterhånden på venstrefløjen udviklet sig en relativt håndfast seksual idealisme, idealforestillinger om det seksuelle spil som en slags demokratisk-socialistisk utopi, der til tider er udvandet til fantasifulde forestillinger om 'lighed' som total symmetri (formuleret som snik-snak om subjekter og objekter osv.). Disse forestillinger er naturligvis giftige, når man er masochist, men de er heller ikke særlig brugbare for dem, der ikke er det.

Denne idealisme synes at have sin

dit køn

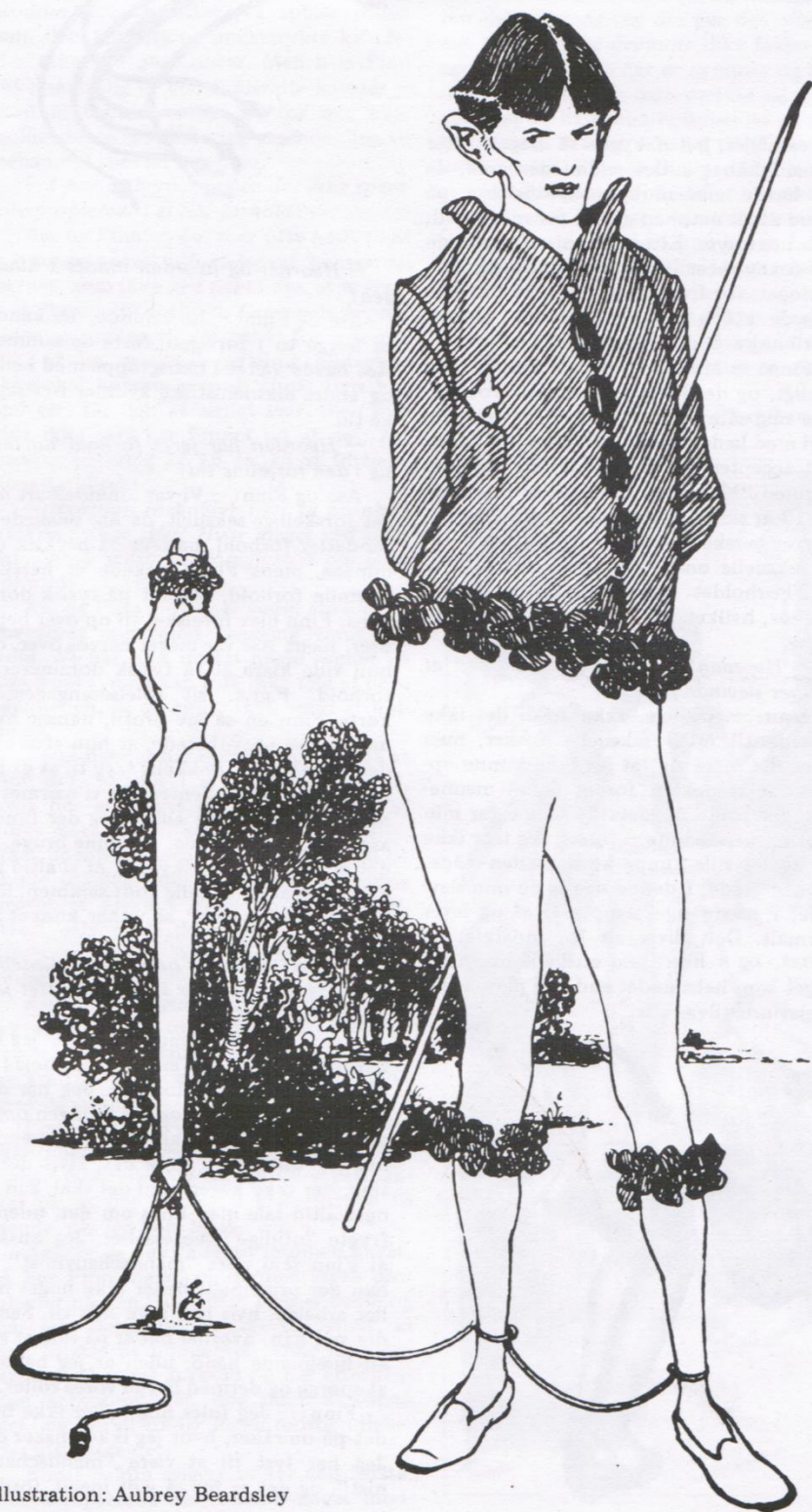

illustration: Aubrey Beardsley

grund i en opfattelse af sexualitet og seksuelle 'roller' som ubevidste tvangssammenhænge, der so oder so gentager sig i de sociale relationer. En opfattelse, der ikke mindst er tydelig i nyere 'psykoanalytiske' eller 'socialpsykologiske' forklaringsrammer. Maria Marcus' bog om kvinder og masochisme "Den frygtelige sandhed" er bestemt ikke fri for tvetydigheder i denne retning, i hvert fald er den i vide kredse blevet læst temmelig 'socialpatologisk': masochisme er så at sige blevet et skyldkompleks for den samlede kvindebevægelse — et skyldkompleks som med sikkerhed ingen masochist, mandlig eller kvindelig, kan bruge til noget fornuftigt, og som for kvindebevægelsen også kun kan bruges som en fortrængning af den konkrete sexualitet.

Denne forestilling om, at sexuel masochisme nødvendigvis må forlænge sig i almindelig social underkastelsestrang, stemmer ikke overens med virkeligheden, som jeg og mange andre SMere kender den.

Forsøget på at skabe en 'bevidsthed' omkring sexualiteten har en tendens til at blive et krav om, at vi skal kunne forklare os politisk og teoretisk i hoved og røv. Men disse forsøg på teoretisk 'afklaring' bliver ifølge sagens natur begrænset til hovedet. Naturligvis er sexualitet og kærlighed noget, man kan snakke om, og også snakke fornuftigt og alment om. Men som bekendt har hjertet sine grunde, som forstanden ikke kender, og enhver snak om kærlighed og sexualitet må prøve at forholde sig ærligt til disse grunde. Jeg synes, at meget af den snak, der har været om disse ting, har været uærlig overfor denne kønnets virkelighed, den har været ideologiserende, ukonkret 'teoretisk', upersonlig og helt og aldeles kønsløs.

Konklusion er en seksualpolitisk nødvendighed, både for masochister og andre. Man kan ikke tænke seksualpolitisk på tværs af sit køn (og heller ikke på tværs af andres). Men tænkes må der naturligvis. Masochister og sadister er på det punkt stillet ligesom alle andre: seksuelle og emotionelle relationer kan udvikle sig i de mest mærkværdige og ubehagelige retninger ligegyldigt hvor 'normal' man er.

Masochismen er mit 'sande' køn, men den er ikke nogen 'tvang', den er ikke specielt 'unormal', for så vidt som alle mennesker jo har deres 'særheder' og egne mærkværdige problemer, og trods alt ofte i stand til at tro, at masochisme kan bruges til noget fornuftigt.

Masochismen skal ikke være nogen skamfuld hemmelighed. Det har haft meget stor betydning for mig, at jeg har fortalt andre om min masochisme, at jeg har kunnet acceptere mit eget køn også uden for soveværelset. Det er mit indtryk, at de fleste mennesker faktisk er meget tolerante, men trods alt også ret mystificerede. Der findes mange fordomme og megen uvidenhed omkring SM. Hvis de forsvandt ville livet blive lettere for mange — også for mig.

SMil til dit køn (vi er så kønne med striber).

Just Justesen

Interview med SM-par

Åse og Finn er henholdsvis 43 og 46 år gamle, har været gift i knap 1 år og bor i København. De fortæller her om vanskelighederne ved at bo i lejlighed og at have barn, når man dyrker SM.

— *Hvornår opdagede I jeres SM-tendenser?*

Åse: — Jeg var 5 år, og var på besøg hos min tante. Min 4-årige kusine var ved at lave noget galt, og blev truet med smæk af sin ret bestemte far, hvis hun ikke opførte sig ordentligt. Jeg husker tydeligt, at jeg var helt åndeløs ved tanken om, at det kunne være mig, der fik de klø. Siden har jeg især været tiltrukket af ældre, bestemte og faderlige typer.

Finn: — Jeg kan ikke huske nogen bestemt, tidlig situation, men jeg har vist altid haft trangen til at være i den dominerende rolle. Det blev nok også påvirket af min militære løbebane, og ligesom de ting, der skete under krigen, gav stof til eftertanke.

— *Hvordan det?*

Finn: — Jeg var kun 11 år, da krigen sluttede. Jeg havde hørt om, hvad der foregik i koncentrationslejre og lignende. Jeg følte afsky for det, men var på samme tid tiltrukket af tanken om at være i den dominerende rolle sådan et sted, at have magten over og kunne kommandere med andre mennesker. Jeg havde nok nogle moralske skrøpler, men jeg var på den anden side kun 11 år og havde ikke nogen deciderede seksuelle følelser med de drømme. Allerede som 10-årig havde jeg haft nogle seksuelle oplevelser med en 19-årig stuepige, der var ansat hos min onkel, men det blev ikke forbundet med SM. Måske har det alligevel haft en betydning for min seksuelle udvikling, da jeg syntes, det var ubehageligt at ligge neden under hende.

— *Hvordan har jeres liv formet sig — i korte træk — inden I mødte hinanden?*

Åse: — I 18 år var jeg gift med en normal mand, hvor jeg først de sidste 2 år bekendte kulor. Vort seksuelle forhold var ret dårligt, og jeg fandt på alle mulige undskyldninger for at undgå de "norma-

le" samlejer, jeg afskyede så meget. Efter bekendelsen gik det endnu dårligere, da jeg havde alle mulige skyldfølelser på grund af alt det, han gjorde for min skyld, men uden lyst. Efter skilsmissen dyrkede jeg så annoncer i 1 1/2 år. Det førte ikke til noget, for hvis fyrene ikke på forhånd passede 110% til mine fantasier, var det ud til højre. Indtil jeg mødte Finn.

Finn: — Min første kone drak lidt vel rigeligt, og det kunne ske, at det provokerede mig så meget, at hun fik en omgang bagi med læderremmen, hvilket hun åbenbart accepterede. Det havde dog ikke noget med SM at gøre. Efter skilsmissen, for ca. 10 år siden, havde jeg et kortvarigt decideret hersker-slavinde forhold, hvor mine seksuelle ønsker blev ført helt ud i livet. Forholdet manglede dog de dybere følelser, hvilket var grunden til, at det op-
hørte.

— *Hvordan er dine erfaringer med et hersker-slavinde forhold?*

Finn: — Dårlige. Ikke fordi det ikke passede til mine seksuelle ønsker, men fordi det viste sig, at jeg ikke kunne opretholde respekten for et andet menneske, der i alle døgnets 24 timer var min ubetingede slavinde — totalt. Jeg tror ikke på, at det ville kunne køres på den måde, at man sagde: I denne uge er du min slavinde, i næste uge slapper vi af og lever normalt. Det bliver alt for indviklet og styret, og i hvert fald ønskede hun ikke noget som helst andet end den permanente slavinde-tilværelse.

— *Hvornår og hvordan mødte I hinanden?*

Åse og Finn: — En veninde, der kendte os begge to i forvejen, førte os sammen. Åse havde været i basisgruppe med hende og andre masochistiske kvinder i et stykke tid.

— *Hvordan har jeres forhold udviklet sig i den forløbne tid?*

Åse og Finn: — Vi var umiddelbart meget forskellige seksuelt, da Åse ønskede et far-datter forhold, baseret på psykisk dominans, mens Finn ønskede et hersker-slavinde forhold, baseret på fysisk dominans. Finn blev forelsket til op over begge ører, mens Åse var meget nervøs over, om hun ville klare et så fysisk dominerende forhold. P.g.a. sit følelsesengagement kørte Finn en så lav profil, uanset hvor meget Åse provokerede, at hun efterhånden følte sig tilstrækkelig tryk til at gå ind i et fast forhold. Senere har vi nærmet os hinandens seksuelle ønsker og der fundet aspekter, det viste sig, vi kunne bruge. At det er gået så godt skyldes, at vi altid har kunnet snakke virkelig godt sammen, især efter vores "scener", så vi har kunnet arbejde evt. "fejltrin".

— *Hvad mener I om "kønsrolledebatten", og hvordan har I selv indrettet jer i den henseende?*

Åse: — Jeg føler mig friggjort — jeg har frivilligt valgt at gå ind i et tilsyneladende undertrykkende forhold. Jeg har det, som jeg vil have det, og der er ingen områder, hvor jeg ikke kan være selvstændig, når jeg ønsker at være det. Hvis der er ting, der ikke kører, som det skal, kan jeg også altid tale med Finn om det, uden at frygte "utidige" repressalier. Jeg ønsker, at Finn skal være "mandschauvinist", og han gør principielt heller ikke noget husligt arbejde, hvis han ikke selv vil. Samtidig ved han, hvornår det er på tide at give en hjælpende hånd, uden at jeg behøver at spørge og dermed bryde vores roller.

Finn: — Jeg føler mig heller ikke bundet på områder, hvor jeg ikke ønsker det. Jeg har lyst til at være "mandschauvinist", og det er for så vidt ideelt, fordi vi

begge befinder os vel ved det. Udadtil spiller vi rollerne helt ud, og hvis Åse f.eks. siger offentligt, at nu skal jeg hjem og gøre ditten eller datten (af husligt arbejde), kommer hun stensikkert til at sove på maven de næste 3 dage. Vi er nok en slags åndelige ekshibitionister, for vi nyder begge i fuldt mål at give rollerne på alle tangenter og se folks chokerede reaktioner, når jeg sætter Åse på plads i andres nærvær eller f.eks. fortæller hende, at hvis hun ikke "skruer ned", svier det til hende.

Åse: — Og jeg får en masse velmenende rådstrømper tililende, som forarget spørger, hvordan jeg kan holde den dumme stodder ud, hvorefter jeg spiller rollen som den lille bly og undertrykte kvinde, der ikke tør gøre oprør. Men hvis Finn ikke samtidig er den fuldendte kavalier — med at trække stolen ud for mig eller holde døren — bliver jeg rasende. Jeg vil behandles som en kvinde.

— *I har et barn — giver det ikke specielle problemer i et SM-forhold?*

Åse og Finn: — Jo, vi er ofte nødt til at begrænse vores udfoldelse af hensyn til barnet, som ikke ved noget om, at vi lever i et "specielt" forhold. Om nogle år, når tiden er moden til det, vil vi fortælle om det, så en eventuel tilfældig opdagelse ikke skal komme som et chok. Hvis han spørger, får han et ærligt svar, men hvis han ikke selv har fundet ud af det, når han er omkring 15-16 år, vil vi fortælle ham det direkte.

— *Hvordan forholder I jer til åbenhed omkring disse ting? Hvor meget ved jeres familie og nærmeste omgivelser om jeres forhold?*

Åse og Finn: — Vi har været åbne overfor vores omgivelser omkring vores forhold. Vi har nok mistet nogle venner på den konto, men kan folk ikke tåle at høre sandheden, er de heller ikke værd at holde på.

Vores naboer har ikke kunnet undgå at vide det. Vi bor i et moderne byggeri, hvor der er meget lyd. Under nogle af vores mere højlydte seancer har naboerne stået udenfor døren og diskuteret, om de skulle tilkalde politiet. Vi har naturligvis prøvet at forklare dem om tingenes tilstand, selvom de ikke forstår det — heldigvis er der da ikke kommet politi på endnu.

Åse: — Hvis politiet kom, tror jeg at jeg ville blive i rollen som den stakkels mishandlede hustru og opfordre betjentene kraftigt til at tage min "brutale" mand med på stationen.

Finn: — Det frygter jeg også. Det er en ikke ubetydelig risiko ved denne leg. Men i givet fald ville Åse kunne være helt sikker på, at der var lagt i kakkellovnen til hende, når jeg kom hjem.

Åse: — Ja tak!!! Hvad familien angår, så har Finn ingen, og dermed ingen problemer på den front. Min bror er bøsse og har selv sadomasochistiske tendenser, så han forstår os udmærket. Mine forældre kender til vores forhold og har efterhånden accepteret det, dog uden at forstå det, og de vil under ingen omstændigheder diskutere det.

Finn: — Min svigermor var den første, der accepterede det, omend noget mod-

stræbende og primært på grund af mit virkelig gode forhold til Åses barn og barnets ægte følelser overfor mig.

— *I har været heldige at finde hinanden — har I nogle råd at give videre til de mange, der endnu ikke har fundet en partner?*

Åse og Finn: — Bliv ved at prøve! I øjeblikket er mulighederne primært annoncer, og — hvis man har mod på det — at snakke åbent med de mennesker, man møder. Det er også en god ide gennem en forening som SMil at prøve at skabe et kontaktsted. Hvis man så er heldig at træffe et andet SM-interesseret menneske, skal man ikke give op i første forsøg, selvom det viser sig (og det gør det ofte), at ens fantasier og drømme ikke falder nøjagtigt i hak. Hvis der er sympati og følelser til stede, kan man nærme sig hinanden meget, hvis man er indstillet på at arbejde med det og er villig til at give forholdet mere end en chance. Alt for mange mennesker har en bestemt lille firkant, hvori deres inderste ønskedrømme er presset sammen, og de kan bruge hele livet på den (oftest umulige) opgave at finde et menneske, hvis firkant nøjagtigt modsvarer deres egen, og som desuden opfylder deres ideal om, hvordan deres drømme-m/k (-SM) skal se ud og opføre sig.

— *Hvordan finder I ud af, at han/hun*

er "ude på noget"? Og hvad, hvis han/hun alligevel ikke var det?

Åse: — Som oftest er det mig, der starter ved at provokere Finn.

Finn: — Det sker da også, at jeg får lyst til at give min kone et klask bagi. Og så gør jeg det.

Åse: — Og hvis jeg ikke er oplagt til at gå videre, ja, så sker der bare ikke mere. Men hvis jeg derimod HAR lyst, så skynder jeg mig f.eks. at spørge Finn, hvad F . . . han bilder sig ind at slå mig osv. Og så er spillet igang.

Åse og Finn: — Vi snakker naturligvis om tingene bagefter, bl.a. for at kunne rette evt. misforståelser og fejl til næste gang, og for bedre at kunne sætte os ind i, hvad den anden føler, tænker og oplever i situationen.

— *Hvad er jeres holdning til børneopdragelse?*

Åse: — Jeg er i princippet imod vold, og dermed modstander af korporlig afstraffelse. Men jeg må indrømme, at jeg af og til kommer til at lange ud i hidsighed, selv om jeg betragter det som en falliterklæring at slå.

Finn: — Jeg er i princippet tilhænger af klo i opdragelsen, men har endnu ikke fundet det nødvendigt i praksis.

Kim og Dorte

Han: Der er ingen grund til at være tolerant over for sadomasochister! (Flossie Fløjlstunge, *Seksualpolitik* 7. årg. nr. 1 1979).

Fantasi og Facader

Tanker er todfri, siger man, — men er drømme det også? Onanere, det må vi godt, det har vi fået lov til. Det er noget næsten alle gør, så hvad skulle der være i vejen med det? Og for at vi allesammen filer videre med det? Hvis det bare havde været nogle fås fornøjelse, så havde det været en ganske anden sag, lettere at brændemærke eller latterliggøre, i hvert fald. Men det er det altså heldigvis ikke. Så klø bare på, brødre og søstre, seksualpolitik . . .

Når vi gerne må onanere, for præst og sexolog, så må vi sikkert nok også godt drømme og fantasere, sådan samtidig. For hvad katten skulle man ellers onanere til? Genstande, tøj? OK. Men så ting, tøj og fantasier. Og i hvert fald, hvis fantasierne er sådan nogen som næsten alle andre også har, så sku' det ikke være til at få kvabbelse af for ret mange. Men hvis det nu ikke er? Århh: Fantasier er jo gennemgående noget man har inden i hovedet, og onanere, det er jo også mest noget man

gør helt for sig selv, så hvis at man bare holder det der, får man da ikke andre end sig selv at slås med. Så drøm bare videre, lækkert og ulækkert, fæller og frænder, seksualpolitik . . .

Når vi godt må onanere og drømme liderlige drømme samtidig, så må vi vel også godt drømme liderlige drømme når vi boller/bliver bollet (det ikke ønskede bedes overstreget), ikke? Hvis der nu er tilstrækkelig mange af os som at der gør 'et? Desværre er det ikke helt nemt at hitte ud af hvad mange gør og ikke gør, især da ikke hvis de beholder det, nu drømmene, for sig selv, ikke slipper det uden for sovekammerdøren, eller bare uden for tandrækken, over for den de boller, bliver bollet, med og af. At der er nogen der gør 'et, det er nu sikkert nok. De siger det selv. Og de gør 'et, siger de også, fordi de ellers ikke ville nå derhen, -op eller -ned, hvor de gerne vil, med den de er i kassen med, tør man formode de formoder. Og det må man vel også godt, holde det helt for sig selv, og hvis tilstrækkelig mange

gør det, — eller hvad? Seksualpolitik?

Jeg indrømmer blankt, jeg har ingen grund til at gøre mig klogere eller bedre end alle andre; min fatteevne er begrænset; helt givet også på måder jeg selv sanner begreb om. Og min lyst til at optræde som formynder er mindre end nul. Men altså, det der, at holde sit drømmeli'r for sig selv, når man er sammen, blive salig, under dække med hvad man bliver salig ved, under foregivelse af at det er den anden og det man lige gør man blir salig ved, foregive at man udtrykker sig og sit inderste, og kærlighed, i ord og handling, og modtage den andens tilsvarende, med skjulte, de være sig nok så uværdige, drømme underneden, — hvis ikke det er svindel og bedrag, hvad er det så? At snyde sig selv og den anden for det væsentlige og virkeligheden, vores virkelighed, den andens virkelighed, og sikre at kærligheden ikke bliver til kærlighed, måske samtidig med at man "elsker" som det står beskrevet i bøgerne at man skal "elske", dumme, lille, snottede og indskrænkede

kliche: Bedrag, — og det ganske uanset hvor mange eller hvor få der gør det. Og hvis de er to der gør det, samtidig, og begge blir salige ved det? Ja, så er det to gange onani, samlet, i een seng, dobbelt svindel og dobbelt bedrag. Seksualpolitik!

Sengen, sovekammeret, samværet og ensomheden, er næppe de eneste steder hvor der kan udføres bedrag. *Stuerne*, f.eks. al den fine kunst på væggene og de politiske plakater, minderne fra rejserne, de smilende familie billeder, nipset, møblerne, til sædelig foretagsomhed og i god smag, — hvad er det altsammen hvis det man ville føle noget mere ved at have for øje og for hånden, kun befinder sig under lås og gemt væk for alle de sarte blikke? *Børnenes*, selvfølgelig, frem for nogen, de kære små, at de ikke skal få forkerte og foruroligende opfattelser af hvad far og mor og rigtig kærlighed i virkeligheden er, og blive skadet i deres udvikling. Og *forældrenes*, de stakler, som er opvokset i en anden tid og derfor ikke rigtigt ville kunne forstå. Og *gæsternes*, som er så indskrænkede, og for at de ikke skal blive generte, eller forlade os med en opfattelse af at vi alle ikke er helt ens og kedsommelige og fantasiforladte. Ikke virke grove og påtrængende med ens eget, udtrykke sig selv, så længe der heldigvis findes meget finere ting at udtrykke, meget finere folk der har udtrykt sig, langt mere værdigt. Vi er omgivelsernes tryk, så sarte over for de andres sarthed, seksualpolitik!

Når vi — jeg vil ikke ligefrem sige *alle sammen*, men vi er da vist nogen stykker . . . — er så sarte og indskrænkede i vores udfoldelse, i sengen, i de fortrolige samtaler, i de små lokaludstillinger vi kalder vore hjem, i påklædningen, i almindelig omgang og opførsel, så vi i det store og hele bare bekræfter vores omgivelser i den indskrænkethed, som vi forventer hos dem, og som vi finder så undertrykkende, så er det begribeligvis fordi vi ved at det koster! Drømme og fantasier koster, i det øjeblik de kommer ud i handling og bliver til holdning. Det er samtidig den eneste måde de kan blive til virkelighed på, fælles virkelighed, og det er nok også den bedste måde at udvikle dem på, i retning af at gøre den fælles virkelighed større, rigere, dybere. Men det koster. Kan udmærket blive til nederlag, til lidt for hurtig erkendelse af fejltagelser, til at den anden, de andre, klapper i, som østers, angste og forskræmte, eller modsat, men også tit angst og forskræmt, larmer op, gør til grin, fordømmer og væmmes. Og vi er så sarte lige der, i vores inderste, eller der hvor vi "afviger", bare er os selv, så hellere holde sig til organformemmelserne, anstændigheden og de skjulte fantasier. Men dette, den enkelte lille lette, og de mange fortællelser, det er også noget der koster, løgnagtigheden i forholdet til den enkelte, "elskede", eller til omgivelserne, det koster, og fantasierne, skjult, igennem år, og udviklet, synes ikke ligefrem at udvikle sig henimod at blive let omsættelige til virkelighed, fælles virkelighed, — se til den specialiserede porno og til de fortvivlede og fortvivlende anonyme personlige annoncer. Og denne form for selvudslettelse og selvforagt kan udmærket, når modsætningerne bliver for store, utåleli-

— Gud ved, hvad jeg var blevet til, hvis jeg havde været en pige?

ge, blive til terapiflip, religiøst flip, fængsel, dårekiste og rigtig kiste, — ensomhed. Seksualpolitik? Fællesskab i kod og sjæl!

Når vi er så angste og så sarte, så åbenbart til vort eget fordærv — heller ikke statistikkerne taler åbent om de ting! — så er det givet fordi vi tit har meget svært ved at tage os selv som vi åbenbart, for os selv, er, med de følelser og fantasier, der trænger sig på, Gud ske tak og lov for det!, med uafviselig styrke, og uden at vi kan styre det med vores hovede. Opflaskede som vi allesammen er, med "hvordan vi burde være", værdige, værdifulde mennesker, — det afgørende for hvordan vi klarer os, på ægteskabsmarkedet, i den almindelige omgang, karrieren! Helstøbte, "hvad du end er, vær fuldt og helt . . ." og "Altid frejdig", — modsætningsfri! Kan man måske være bøsse og et ordentligt menneske samtidig? Det skulle have været et spørgsmål til kulturministeren. Masochist? — OK, de gør da ikke skade. Men så sadist? Med samme frihed, måske lidt større fryd, samle på korsetter som på frimærker, gamle glas eller juleplatter? Modsætningsfri! Ikke stor og lille, på samme tid, eller afvekslingsvis. Stærk og svag. Mand og kvinde. Barn og voksen. Givende og modtagende. Styrende og styret. Varm og kold. Angst og tiltrukket. Bundet og fri. Blod og hård. Grædende og glad. Salig og fortvivlet. Øm og voldsom. Ensom og elskende. I konflikt og forenet. Skøn og grim. Lækker og ulækker. Splittet og samlende sig. Tingsglad og menneskeglad.

Osv. osv. Broder selv! Er det muligt, i eet menneske? Eller imellem to, uden at det eller de sprænges? Skulle det være seksualpolitik?

For mig er det. Der var en mand i Kina hvis tanker blev meget større end han selv og som sagde: "Hvor der er liv, er der modsætninger", helt givet uden tanker på en som mig der i overfladebeskrivelse er "masochist" og "trans" og jeg ved ikke hvad. Han beskæftigede sig heller ikke så meget med kvindepolitik, selvom vel næsten et barn kan se at de fleste af de opregnede modsætninger i vores samfund er hugget op og splittet ud i roller, og fordelt på mand og kvinde. I mere end en snes år har jeg følt mig dybt forbundet med det meste af hvad der har været af kvindepolitik, med en til tider indædt fornemmelse af at der var dele af den som skulle have sig bestemt betakket for den forbundethed, sådanne forbundsfæller. Men OK, jeg har måske også lidt følt mig som en erobrere af kvindeligheden . . . SMil er for mig det sted hvor jeg bedst kan føre seksualpolitik, komme ud med det jeg selv føler og tænker, og bistå andre i samme, også de i mørket og skjulede udviklede drømme, frem i lyset! Fordi SM er sagen? Vejen, sandheden og livet? Ja, en del af den, i hvert fald.

For drømme, de koster, og fortælles, under omsætning. Men de giver også bytte, — ikke så lidt federe end juleplatter.

Birger Hansen

D's historie

Min definition på masochisme: en masochist er en person, der har masochistiske fantasier, dvs. fantasier om afstraffelse, ydmygelse eller andre former for underkastelse, uanset om personen nærer ønske om at føre disse fantasier ud i livet eller ej.

Jeg har haft masochistiske fantasier så langt tilbage jeg kan huske. Da jeg var 10-11 år og begyndte at gå på biblioteket, fandt jeg i forskellige psykologisk og psykiatrisk litteratur, at mit særpræg også havde et navn. Det meste af den slags litteratur var meget fordømmende overfor seksuelle afvigelser i almindelighed og SM i særdeleshed. En glædelig undtagelse var Lars Ullerstams "De erotiske Minoriteter", der både var forstående og tolerant overfor folk af min slags. Den bog har siden da været en af mine "bibler".

Allerede på dette meget tidlige tidspunkt følte jeg et meget stærkt seksuelt behov, som jeg dengang ikke så nogen reel mulighed for at få opfyldt. Jeg havde min "seksuelle debut" som 14-årig, og var i løbet af 1/2 år sammen med forskellige (normale) fyre. Så mødte jeg den fyr, som jeg 3 år senere flyttede sammen med, og hvem jeg boede sammen med indtil jeg var 26. Nu vil den intelligente læser nok sige: "Aha, han må have været sadist", men næh, det var ikke tilfældet: jeg åbnede mig hurtigt for ham, og han var slet ikke uvillig til at eksperimentere, selv om

det ikke sagde ham noget. Men tolerance er ikke altid nok, da det som bekendt er lysten der driver værket. Og det blev da heller aldrig vellykket, da det til stadighed gjorde mere ondt på ham end på mig, når han skulle slå mig.

I min første 26 år har jeg haft det jævnt dårligt psykisk. Jeg har været deprimeret og indadvendt og uden megen kontakt med virkeligheden. Jeg har følt min masochisme som et altoverskyggende problem, som jeg forsøgsvis har prøvet at afhjælpe ved at søge råd forskellige steder. Foruden bøgerne, hvor der ikke var megen hjælp at hente, udover at konstatere og diagnosticere problemernes art og omfang, har jeg som teenager gjort forskellige andre ting: jeg har skrevet til utallige damebrevkasser, og fået svarene sendt til en venindes adresse, da jeg regnede med, at min mor ville flippe kraftigt ud, hvis hun bare fik den mindste anelse om, hvad der foregik i mit hoved. Der var naturligvis ikke megen hjælp at hente. I bedste fald en vis tolerance og accept, og nogle vattede råd om at lære at leve med det. Som 16-årig prøvede jeg at snakke med en læge om det — han mente at jeg bare skulle prøve at glemme det, og at det i øvrigt nok gik over, når jeg fik børn!!!!!! Jeg prøvede at snakke med en lidt ældre veninde, som heller ikke forstod, hvad jeg talte om. Så opgav jeg, og der kom til at gå 8 år før jeg igen fik mod til at tale med nogen andre end min fyr om det.

Da jeg blev 16 blev jeg gravid, og fik en abort, da jeg var 4 mdr. henne. Bagefter fik jeg p-piller, som jeg blev ved med at

tage i 7 år. I den tid havde jeg det om muligt endnu dårligere end nogensinde før. Mine depressioner tog til, jeg tog voldsomt på i vægt, og min afsky for "normal sex" voksede, så jeg efterhånden blev overbevist om, at jeg var frigid. I begyndelsen af 1976 tog jeg mig endelig sammen til at smide p-pillerne i lokummet, og jeg vågnede langsomt op og begyndte at interessere mig for verden omkring mig.

Jeg begyndte så småt at tænke på at komme i kontakt med andre med lignende problemer. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gribe sagen an, men en annonce i Ekstra Bladets Kærlighedskarrusel kom mig til hjælp: en masochistisk pige søgte kontakt med en mandlig sadist, men søgte samtidig kontakt med andre piger med samme problem. Jeg svarede hende, og vi talte sammen i telefon. Så skete der ikke mere i denne omgang: hun havde fået 220 svar fra mænd, som hun skulle møde.

Så måtte jeg overveje mit næste træk. Jeg kom i tanker om Maria Marcus' bog om kvinder og masochisme, som jeg havde set omtalt i Ekstra Bladet, da den udkom i 1974. Den gang havde jeg ikke lyst til at læse den, fordi jeg fornemmede, at forfatteren tog afstand fra sin egen masochisme, og dermed fra andre, der var i samme båd. Nu tænkte jeg, at det jo ikke kunne skade at læse bogen. Al den litteratur, jeg tidligere havde pløjet mig igennem om emnet, var jo også fordømmende og intolerant. Som tænkt, så gjort: jeg købte bogen, læste den, og kontaktede forfatteren. Vi mødtes, og dette møde blev til en af milepælene i den udvikling,

Jeg havde ikke særlig lyst til at gå i skole i dag. Mama står for min opdragelse og belærte mig snart om noget andet.

Stakkels mig. Jeg når ikke bussen og kommer nu for sent i skole. Det kommer nok til at koste mig en lussing.

Jeg fik den bagi i stedet! Og nu har jeg fået et brev med hjem til min far.

På vejen hjem kom jeg forbi gartneriet og tænkte, at de nok ikke ville tage det så tungt med de par æbler. Men han fangede mig med bukserne nede!

jeg senere kom til at gennemgå.

Vi talte om muligheden af at danne en basisgruppe omkring emnet masochisme, og via annoncer i Politiken og Information kom vi i kontakt med nogle flere interesserede piger. Det blev til en gruppe, der kom til at køre gennem 3/4 år. Da vi var flest var vi 8, men hurtigt blev vi kun 5. Gruppen kørte ret dårligt, vores problemer var for store og for forskellige, vores neuroser faldt ikke i hak. Desuden var vi uenige om mål og midler — nogle ville befries for deres masochisme, andre ville have frihed til at leve med den. Gruppen opløstes i efteråret 77, primært på min foranledning. Jeg var desillusioneret og orkede ikke mere.

Der var dog sket nogen positive ting i den periode — jeg var blevet enig med min fyr om, at vi ville lave en bog om sadomasochisme. Vi fik kontakt med en del mennesker gennem en annonce i Kærligheds-karusellen, og det blev til et manuskript med 15 interviews og beretninger fra sadister og masochister — 5 piger, 5 mænd og 5 par — som det dog endnu ikke er lykkedes os at få udgivet.

Da basisgruppen gik i opløsning, stod jeg atter på bar bund. Jeg havde en masse uløste problemer med mig selv og mit forhold, som jeg dog på den tid endnu ønskede at bevare. Jeg MÅTTE ha' hjælp, men havde en indgroet mistillid til professionelle behandlere, og havde iøvrigt heller ikke som studerende råd til at søge psykiatrisk hjælp.

Jeg prøvede at finde alternative udveje og kontaktede Kvindehusets psykologiske rådgivning. De første gange var jeg til samtale med en psykologistuderende. Disse samtaler gav et vist udbytte — jeg fik en smule selvtilid, og syntes ikke længere, at alt håb var ude. Men jeg blev hurtigt presset til at gå ind i en slags selvhjælps-terapigruppe — formentlig p.g.a. rådgivningsgruppens arbejdspress. Det var en fejltagelse. Vi sad 8 piger med meget forskellige problemer — nogle havde et dårligt ægteskab, andre kunne ikke finde ud af, om de skulle være lesbiske, en var mani-depressiv, en var om muligt mere neurotisk end jeg — og så var der mig,

sagde hunden. I gruppen sad der også 3 psykologer. Det udviklede sig meget hurtigt til en meget ubehagelig form for konfrontationsterapi, som psykologerne ikke havde den ringeste mulighed for at styre, og jeg skrev et brev til gruppen, at jeg ikke havde ressourcer til at komme der mere. Jeg var på det tidspunkt hårdt presset både i mit studium og i mit privatliv.

Det var i december 77. Det gik op for mig, at alle broer nu var ved at brænde, og hvis jeg ikke skulle fanges i mit eget net, måtte jeg se at komme videre NU. Jeg gik hjemmefra og smækkede med døren, men da jeg ikke havde nogen steder at gå hen, måtte jeg gå tilbage, og se at finde ud af et eller andet. Der gik ca. 3 mdr, og de gik ad helvede til. Det var tydeligt, at jeg ikke kunne blive i forholdet. Jeg søgte et kollegieværelse, men gik alligevel med min kuffert 3 uger før den aftalte dato, da jeg simpelthen var ved at blive vanvittigt af frustrationen. På det tidspunkt læste jeg til eksamen, hvilket forværrede situationen yderligere. Jeg flyttede i april 78. 5 dage senere havde jeg en annonce i Politiken. Den gav 80 svar.

Jeg startede min "karriere" med at møde en del mænd, hvis fantasier så ud til at falde mest i "hak" med mine. Det blev til måske 15-20 møder. Så opgav jeg indtil videre. Træt og desillusioneret. De fleste af mændene var dobbelt så gamle som jeg — mange var både reaktionære og om muligt endnu mere neurotiske end jeg.

Efter en tænkepause, hvor jeg bl.a. flippede over, hvorvidt det var en person eller en oplevelse, jeg søgte, begyndte jeg at søge igen, både ved selv at annoncere, og ved at besvare annoncer. Denne gang med bedre held: Jeg har haft mange positive oplevelser, og nogle få kortvarige, men relativt lykkelige forhold. I den tid er jeg blevet gradvist mere bevidst — politisk, menneskeligt og seksuelt. Denne udvikling har kostet blod, sved og tårer, også bogstaveligt, og jeg har været gennem mange alvorlige kriser, hvor jeg dog hver gang har været heldig at lande på benene og haft det lidt bedre med mig selv bagefter. I foråret 79 fik jeg min første orgasme. Det foregik helt normalt, og jeg

var kraftigt påvirket af THC (temmelig herlig cannabis). Siden da har jeg kunnet fungere normalt seksuelt, og har haft både normale og SM-forhold. I den tid er min lyst til at skrive ikke blevet mindre. Jeg startede allerede på at skrive mine fantasier ned i efteråret 77, for alt begyndte at bryde sammen omkring og i mig, men nu begyndte jeg at skrive digte, og jeg er også begyndt at skrive mine "erindringer". Hvornår jeg bliver færdig med dette projekt, står pt hen i det uvisse, da jeg har planer om en videre uddannelse, og lige nu læser til eksamen, men time will show.

Man giver fra forskellig side mange forklaringer på sadomasochismens opståen. Jeg har læst mange af disse, og forkastet de fleste. Det jeg selv på nuværende tidspunkt kan pege på som en mulig forklaring, har jeg fundet dels hos Janov, og dels hos Grof. Der er noget, der kaldes fødselstraumer, det antages, at disse kan påvirke menneskets driftsliv i "uheldig" retning. Desuden formodes det, at det kan skade et barn, at blive adskilt fra sine forældre under uheldige omstændigheder, ved f.ex. hospitalsindlæggelse inden det er 3 år. Jeg har været ude for begge dele. Jeg er født 3 uger for sent, og min mor fortæller, at det var en svær fødsel, der varede næsten 2 døgn. Og da jeg var 2-3 år blev jeg indlagt på et (katolsk) hospital pga. en hjernerystelse, noget jeg svagt husker som noget rædselsfuldt. Min mor fortæller, at jeg inden da var livlig og kvik, men da jeg kom hjem fra hospitalet var unormalt stille og kun svarede ja og nej, hvis nogen talte til mig.

I det foregående har jeg meget beskæftiget mig med ydre omstændigheder og begivenheder. Til slut vil jeg give et eksempel på, hvad det egentlig er, der forei mit hoved, når jeg fantaserer. Denne fantasi — i novelleform — er nedskrevet i efteråret 77. Det er et gennemgående tema — dog med variationer — som optræder i de fleste af mine fantasier. Da dette skulle være et kortfattet indlæg, er der dog ikke plads til alle variationerne. Den interesserede læser må nøjes med et eksempel:

Dorte

Gartneren sagde, at straffen skulle svare til forbyrdselen — hvorefter han trakterede min bagdel med "Frugtavlertidende"! Og han ringede til mine forældre.

Om aftenen sagde Papa, at hvis jeg ikke lavede mit hjemmearbejde færdigt, ville han give mig en hånd...

Men da Papa læste brevet fra skolen og hørte om historien med æblerne, bandt han mig til stolen og gav mig en lektion i stedet. Papa smækker mig altid nogen.

Jeg blev sendt lige op i seng — i unåde.

Du godeste, sikken en dag. Men jeg synes stadig, jeg har fortjent en afklapsning. Hvis jeg nu skriver til min folketingsmand om korporlig afstraffelse, kommer han måske forbi og afslutter værket.

Den streng stedfader

novelle

Tid: Begyndelsen af 1800-tallet.

Sted: En landsbyskole.

Personerne: Pigen (15 år) og stedfaderen (lærer, 35 år).

Min far, der var lærer, døde da jeg kun var et par år gammel. Min mor blev husbestyrerinde for hans efterfølger i embedet, en ret ung mand, og få år efter giftede de sig. Min stedfar har altid opdraget mig som sit eget barn, strengt, men retfærdigt, og da min mor døde da jeg var 10 år gammel skete der ingen ændring i dette forhold. Dog, det gjorde der måske alligevel. Det var som om min stedfar blev noget strengere, holdt mere øje med min færden, om jeg læste lektier osv. Jeg går ud fra at det var fordi han følte ansvaret tungere, nu han var alene om det. Tidligere havde jeg fået en endefuld et par gange om ugen, nu var det næsten daglig. Måske var jeg også blevet lidt frakkere, da jeg var kommet mig over tabet af min mor og opdagede, at nu var der kun een at løbe om hjørner med i stedet for to.

Jeg var tidligt udviklet. Allerede som 10-11 årig begyndte min krop at antage voksne former, jeg begyndte at dagdrømme og drengene interesserede mig betydeligt mere end skolearbejdet.

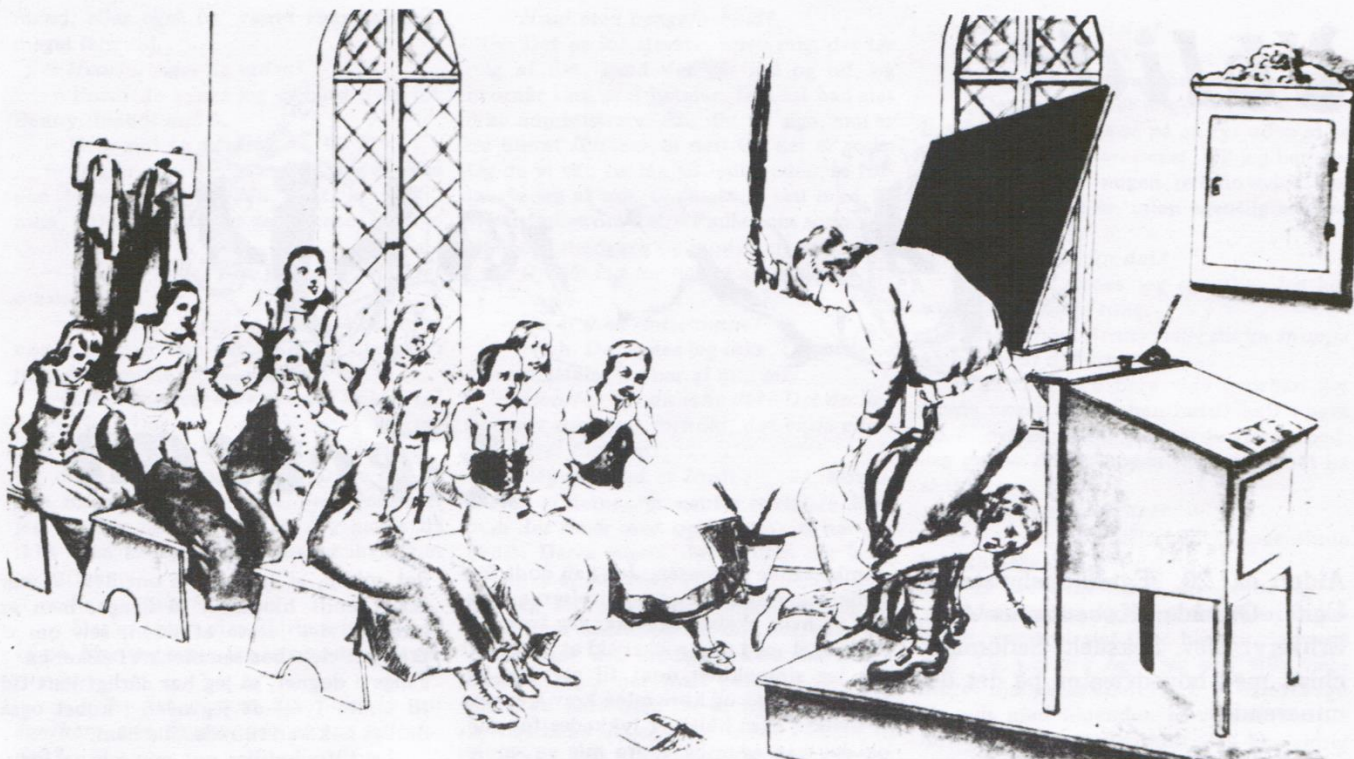
Dengang var det jo almindeligt at anvende korporlige afstraffelser på skolebørnene for den mindste forseelse. Men min stedfader, der også var min lærer, slog aldrig mig i de andres påsyn. Han kunne godt skælde mig ud eller sende mig i skammekrog eller uden for klasseværelset, men tilføjede altid: "Vi to taler alvorligt sammen efter skoletid." Denne trussel havde altid det indhold, at mit stakkels bagparti skulle stå for tur. Som regel kunne jeg nøjes med at løfte kjolen op og modtage 3 meget hårde slag med spanskkrøret uden på underskørtet, der dækkede min bagdel og mine lår. Men i grovere tilfælde måtte jeg modtage betydelig flere slag og ovenikøbet på min blottede bag, enten med spanskkrøret eller riset.

Jeg kan fortælle om en enkelt episode, der foregik da jeg var 12 år gammel. For det meste hørte min stedfar mig i mine lektier, når jeg havde læst om aftenen, så han kunne være sikker på, at jeg var vel-

forberedt til næste dag. Men denne aften havde han ikke haft tid, da han skulle hen og tale med præsten. Inden han gik, gav han mig strenge pålæg om at læse mine lektier grundigt, da han havde tænkt sig

at lave en prøve i morgen. Så snart min stedfar var ude af døren, skubbede jeg naturligtvis skolebøgerne til side og fandt noget mere spændende at beskæftige mig med. Da min stedfar sent om aftenen

kom hjem, "sov" jeg selvfølgelig sødt!

Næste dag kom jeg virkelig til at fortryde mit pjækkeri. Min stedfar/lærer udleverede et stykke papir til hver elev, og skrev nogle spørgsmål op på tavlen i den tekst vi skulle have læst til den dag. Nu var gode råd dyre. Jeg anede intet om hvad der stod i teksten, og da klokken var 12 måtte jeg aflevere papiret lige så blankt som jeg havde fået det. Vi havde middagspause i 1 time. Da vi kom tilbage til klasseværelset kl. 1, var prøverne rettet og blev delt ud med karakterer og bemærkninger. Jeg fik min tilsidst. Den var stadig blank. "Rejs dig", sagde min stedfar. Rødmende måtte jeg stå op, så alle kunne se mig, mens min stedfar gjorde de andre unger bekendt med min forsyndelse. Min sidemand kunne ikke lade være med at fnise og jeg sendte et rasende blik, men kunne ikke gøre noget. Min stedfar sagde: "Nu kan du gå ned og stille dig i skammekrogen og så tales vi ved efter skoletid. Du skal ikke tro at du slipper ustraffet fra sådan et nummer. Dit dovne pigebarnd. Du som burde være et godt eksempel for dine kammerater viser dem istedet, hvordan man snyder, driver og laver unoder. Gå så!" Jeg blev trodsigt stående. "Hører du ikke?" sagde han. Jeg blev stadig stående. "Godt, når du ikke vil høre, så må du føle," sagde han, og inden jeg kunne nå at reagere, var han nede hos mig, bøjede mig sammen over pulten, løftede både min kjole og mit skørt op og gav mig en endefuld i den bare med flad hånd. Dette var aldrig overgået mig før — for øjnene af hele klassen. Jeg tudede af smerte og ydmygelse. Jeg tror jeg fik mindst 20 slag for han holdt inde. "Kan du så forstå det," sagde han. "Ja," mumlede jeg grådkvalt og gik med bøjet hoved ned i skammekrogen nederst i klasseværelset. Der stod jeg så, skamfuld, flov og ydmyget, til skoven var forbi kl. 4.

Da de andre var gået kom min stedfar hen til mig. "Skammer du dig," spurgte

han. "Ja," sagde jeg. "Det håber jeg også du gør," sagde han, "for det har du al mulig grund til. Og jeg håber du er klar over, at dette kun er en forsmag på, hvad der venter dig når du kommer hjem. Denne gang må jeg statuere et eksmepel og give dig så mange smæk i din ulydige numse, så der går et godt stykke tid inden du får lyst til at være uartig igen. Når du kommer hjem, henter du riset i arbejdsværelset og tager det med op i mit soveværelse og venter på mig der. Er det forstået?" "Ja." Jeg adlød skyndsomst, og med bævende hjerte.

Da min stedfar et stykke tid senere kom op i soveværelset, havde jeg lagt riset på sengen og stod ved vinduet med bøjet hoved. Han greb mig i armen og drejede mig rundt. "Se mig i øjnene," sagde han, "jeg kan godt forstå du er bange, og det har du også grund til at være; jeg har tænkt mig at give dig 40 slag i din bare mås med riset, og jeg lægger ikke fingrene imellem. Du ved jeg er nødt til det, for ellers bliver din opførsel bare værre og værre, og du ved at du har fortjent det. Bøj dig hen over fodenden af sengen og løft op i dine skorter, så jeg kan komme til at give dig dine klo." Jeg løftede op i min kjole og mit skørt og bøjede mig ind over sengen. Jeg var bange, for jeg vidste hvor ondt det ville gøre, men der var ingen vej udenom.

Min stedfar lod sin hånd glide hen over mine baller, der stadig var en smule ømme efter middagens afstraffelse, og sagde: "Jeg er ked af at du giver mig anledning til at straffe din mås så ofte og så hårdt men jeg håber at det på længere sigt vil hjælpe på din opførsel, da det øjensynlig er den legemsdel, du tænker med. Men denne gang vil jeg give dig en chance. Rejs dig, gå ind på dit værelse, læs de lektier du har forsømt til i dag, og kom ned i mit arbejdsværelse om en time, så vil jeg høre dig i spørgsmålene." Jeg adlød forbausset. Jeg havde ikke modtaget et eneste slag af

det frygtede ris. Men da jeg sad med bøgerne foran mig, kunne jeg slet ikke koncentrere mig, så da min stedfar en time senere kaldte mig ned i arbejdsværelset, kunne jeg overhovedet ikke svare på et eneste spørgsmål.

"Ja, så ser jeg ingen anden udvej end at give dig din velfortjente straf, og jeg lægger 10 slag til, så du nu er oppe på 50 slag med riset!" Med disse ord greb min stedfar mig i armen og på det nærmeste trak mig med op i soveværelset, hvor han satte sig på sengen, lagde mig henover sine knæ, løftede op i mine skorter og greb riset, hvorpå han skånselsløst og brutalt begyndte at slå min stakkels ubeskyttede mås, mens han yderligere skældte mig ud: "Mon du så snart kan lære at adlyde mig, dit ulydige pigebarnd. Jeg vil ikke finde mig i din frække opførsel mere, og hvis du nogensinde understår dig i at gøre noget lignende, får du 100 slag med riset og 14 dage på vand og brød. Er det forstået???? (Osv. osv.)" Jeg skreg og vred mig hver gang riset ramte min ømme og efterhånden rødstrøbede numse, og jeg lovede højt og helligt aldrig, aldrig mere at være ulydig. Men jeg måtte finde mig i alle 50 slag, og til sidst havde jeg ikke ret meget vejr til at skribe mere. Da min stedfar havde givet mig det sidste slag, sagde han: "Gå ind på dit værelse og skam dig; jeg vil ikke tale med dig før du kan dine lektier perfekt!"

Jeg gik ind på mit værelse, og da jeg havde tudet af, gik jeg i gang med bøgerne — liggende på maven. Sent på aftenen gik jeg ned til min stedfar. Han hørte mig i mine lektier. Denne gang var det fejlfrit, så han tilgav mig og sendte mig i seng. Min mås var så øm og ophovnet, at jeg måtte stå op i skolen hele næste dag; det var simpelthen umuligt at sidde ned, så jeg var til spot og spe for alle ungerne, der naturligvis godt kunne regne grunden ud!

Dorte

kærtegn

Alder: ca. 20. **Ægteskabelig status:** Ugift. **Område:** Københavns Amt. **Erhverv:** Elev. **Seksuelt:** Sodomasochist, med hovedvægten på det dominerende.

— *Hvordan var din barndom?*

— Jeg har haft et godt og kærligt forhold til mine forældre indtil 7-års alderen. Da begyndte min mor at drikke, og de begyndte begge at give mig klø. Da jeg var 9 år, blev jeg voldtaget, jeg var tidligt udviklet, men det var alligevel en chokerende oplevelse. Min mødom sprang, og det gjorde vanvittigt ondt et helt døgn efter. Jeg følte væmmelse ved mig selv og det, der var sket. Og selv om jeg var bange for at fortælle mine forældre om det, måtte jeg alligevel til sidst tage mod til mig, og sige det. Min far blev rasende, og gennemsøgte byen med mig ved hånden, for at finde forbrøderen, men forgæves.

Da jeg var 10 år bestilte jeg den første øl på et værtshus, og det varede ikke længe, før jeg også begyndte at ryge hash. — Senere var jeg på hårde stoffer i 1/2 år. — Da jeg var 11 år, begyndte jeg at gå i seng med fyre. Den første gang havde jeg drukket mig meget fuld, for at få mod til at gøre det. Der gik ca. 1/2 år før jeg fik mod til at prøve det igen, men siden da har jeg haft et meget aktivt seksualliv — bl.a. har jeg en periode arbejdet som prostitueret på Halmtorvet og Istedgade.

— *Hvordan er din hverdag nu?*

— Jeg går i skole, men det interesserer mig ikke så meget, så jeg tager mig nogle fridage ind i mellem. Jeg er meget erotisk interesseret — undtagen lige om morgenen, så det optager meget af min tid. Jeg har for det meste en fast fyr. Det gælder også lige nu. Desuden kan jeg godt finde på, at tage de erotiske oplevelser, der falder på min vej — jeg mener ikke, at troskab er en dyd, tværtimod. Men min interesse for sex har også haft sin pris: Jeg har været gravid 3 gange, og aborteret 1 gang frivilligt og 2 gange ufrivilligt. Den ene gang var jeg i 8. måned, og skulle have født kort efter.

Jeg har også haft en "karriere" som "Big Mama" for en gruppe rockere på ca. 300 mand i Københavns omegn. Jeg betragter mig selv som ret selvstændig og

dominerende af væsen. Jeg kan godt fortælle mine fyre — og omgivelserne i øvrigt — hvor skabet skal stå. Jeg tror, det har noget med min rocker-tid at gøre. Der var jeg simpelthen nødt til at være bestemt og hård og køre mine krav igennem — hvilket også hidtil er lykkedes for mig, og det kan egentlig ærgre mig en smule, da jeg er en "fighter", der ikke går af vejen for en smule "kvalificeret modstand".

— *Kan du fortælle noget om dine seksuelle fantasier?*

— Mine fantasier handler meget om s/m. Mine idealmennesker m/k er meget runde, og selv om mine praktiske erfaringer næsten udelukkende indbefatter mænd, går en stor del af mine fantasieaktiviteter ud på situationer, hvor jeg er sammen med en anden pige — f.eks. husmortypen, og som oftest er jeg da den dominerende. Jeg forestiller mig også tit den situation, at nogen overrasker eller opdager mig, mens jeg elsker med en eller anden, og jeg nyder vedkommendes forskrækkelse. Jeg kan også se mig selv — måske iført lædertøj — beherske en mand totalt: Kommandere med ham og ydmyge ham — måske slå eller piske ham, hvis han er ulydig, eller hvis jeg får lyst til det. En af mine mest "vilde" fantasier går ud på, at jeg er sammen med en masse lækre fyre, der smører mig ind i et eller andet, og slikker mig ren bagefter. Jeg kan også lide at forestille mig, at jeg bliver ansat i et firma, hvor jeg ofte er alene med en anden kvindelig medarbejder. Jeg opdager, at hun er lesbisk, da jeg står bøjet over noget arbejde, og hun stiller sig bag mig og kærtegner mig erotisk. Jeg rejser mig efter et stykke tid og beordrer hende ud i baglokalet, hvor hun må klæde sig af, og vi hygger os efter alle kunstens regler.

— *Hvad kan du fortælle om dit erotiske liv i det daglige?*

— Min faste fyr p.t. er en forhenværende rocker, der udadtil er en hård fyr overfor alle andre. Men han er fantastisk sød overfor mig, og han adlyder mit mindste vink. Jeg har på fornemmelsen, at han er masochist, men vi har ikke snakket rent ud om de ting. Han kan bl.a. godt lide, at jeg kradser ham lidt på ryggen, og bider ham, mens vi elsker. Det går ofte hårdt til. Jo hårdere jeg er ved ham, jo bedre ser

det ud til, at han synes om det. Vi har ikke kendt hinanden så længe, men er sammen det meste af tiden, selv om vi ikke officielt bor sammen. Vi elsker ca. 2 gange i døgn, så jeg har dårligt haft tid til andre fyre, da jeg oven i købet også dårligt nok kan tilfredsstille ham.

Jeg tilfredsstiller nok mig selv ca. hver anden dag i gennemsnit. Jeg har megen fornøjelse af at bruge massage-bruser og massage-apparat, og kan anbefale begge dele til eventuelt interesserede.

Jeg vil lige tilføje, at jeg også selv kan lide at blive taget hårdt på. Jeg foretrækker absolut en hårdhændet behandling fremfor blide kærtegn. Især kan jeg godt lide, hvis der bliver taget hårdt på min barm, og jeg holder meget af et lidt voldsomt samleje, og hvis fyren er veludrustet, er det særlig godt. Alt dette — i sammenhæng med, at jeg i perioder også har haft masochistiske fantasier, har fået mig til, i hvert fald en overgang, at tro, at jeg måske var masochist. Men jeg er efterhånden blevet helt klar over, at mine ønsker går i modsat retning.

— *Snakker du med andre om s/m?*

— Jeg betragter mig selv som ret åben, og har talt med mange mennesker om sex, i alle afskyninger — også s/m. Men jeg synes de fleste mennesker er meget lukkede m.h.t. deres seksualitet — de synes, emnet er pinligt og vil helst ikke sige noget om sig selv, før man selv har siddet og udleveret sig.

— *Har du nogen fremtidsønsker m.h.t. s/m?*

— Jeg kunne godt tænke mig, efterhånden, at få afprøvet alle mine erotiske fantasier i praksis. Men jeg vil ta' den med ro. Der er jo ingen grund til at forcere en udvikling — jeg har livet for mig.

Til slut vil jeg sige, at jeg godt kunne ønske mere åbenhed omkring s/m — og seksualitet i det hele taget. Jeg ville ønske, at både mænd og kvinder ville blive mere bevidste seksuelt — og turde indrømme og stå ved, hvad de kan lide.

**En snak, et år senere om rolleforde-
linger i det daglige:**

— Alle de kvinder jeg tidligere har kendt, de siger jeg enten sku' ha' været en

mand, eller også ha' været rødstrømpe i meget lang tid.

— *Hvorfor siger de sådan?*

— Fordi de synes jeg er hård over for Benny. Blandt andet.

— *Hvor ved de det fra?*

— Det er når vi er sammen. Jeg er ikke den type der siger: "Jo, skat, ja, skat", men: "Det ka' du sgu selv hente. Selvbetjening".

— *Ved de noget om, hvordan I har det seksuelt?*

— Nej. Hver gang jeg har snakket med nogen af dem om det, så er de klappet i med det samme.

— *De bryder sig ikke om din holdning?*

— Nej. Der var også dengang jeg var ude som grovsmed. Det ku' de ikke ta'. Og de ku' slet ikke li' jeg klarede det på den måde som jeg gjorde. Jeg synes selv jeg klarede det udmærket. Jeg havde da ikke men af det. Og var heller ikke træt om aftenen.

— *Er du stærk?*

— Det er noget man aldrig selv kan svare på. Men jeg synes jeg har klaret mig udmærket.

— *Ville det genere dig hvis du var stærkere end Benny, jeg mener rent fysisk?*

— Ja. Så ville jeg på en måde føle han var en svækling. Det er også på den måde jeg føler jeg stadig er kvinde.

— *Generer det dig at dine kønsfæller ikke bryder sig om din holdning?*

— Næh! Det rører da ikke mig hvad andre synes, bare jeg selv har det godt med mig selv.

— *Hvordan har du det med den almindelige kvinderolle, i hjemmet?*

— Både ja og nej. Jeg ku' ikke klare den almindelige husmoderrolle. Lave mad, det er Bennys afdeling. Færdigt arbejde. Gøre rent, det er vi fælles om, mens det er mig der vasker tøj.

— *Hvad med børnepasning — forventer du han ska' drøne ind i det lige så meget som dig? (Jane venter barn).*

— Absolut ja.

— *Hvad med pengeforhold?*

— Det er for størsteparten mig, der tar mig af det, hvad der går ind og ud, og hvornår ting skal betales. Det ku han slet ikke administrere. Åh, det vil sige, han er nu blevet flinkere til det. Og det er godt. Og da vi sku ha lån til lejligheden, så forlangte jeg at min underskrift sku med, så vi var fælles om det. "Fælles om sorger og glæder. I medgang og modgang, osv."

— *Du går ind for lighed af en slags?*

— Ja.

— *Du er ikke rødstrømpe?*

— Næh. Det synes jeg ikke. Det er ikke den opfattelse jeg har af mig selv.

— *Hvorfor har du ikke det? Det du lige har sagt om jeres forhold, det er da ellers lige noget for dem?*

— Jeg tror det er fordi . . . Ja, hovedparten af deres argumenter er rigtige. Men dem der råber mest op er dem der har det bedst. Deres mænd, det er dem der laver det meste, to tredjedele af arbejdet. Det har jeg set mange eksempler på. Jeg ka godt være sadist og alt det der, men jeg synes også det modsatte køn ska ha en chance. Også når man køber radio, han ska ikke bare med for at være slæbedyr. Iøvrigt behøver jeg ikke andre kvinder til at bakke mig op. Jeg kan godt selv klare mig. Jeg synes det er en uægte måde de kører frem på, og måske lokker nogle kvinder ud i noget som de alligevel ikke kan klare. Det er lige før jeg synes de er perverse, deres fremgangsmåder, m.v. De fleste rødstrømper, det er dem der er mest usikre om sig selv og over for deres omgivelser, og som så prøver at lægge en maske, og prøver at leve op til noget de alligevel ikke kan "handle".

— *Det er nu et år siden sidste interview. Lever du stadig sammen med den samme fyr?*

— Ja.

— *Er du stadig dominerende?*

— Ja. Lidt mere nu end før.

— *Er I begge glade for det?*

— Ja. Det er gået mere i den positive retning, og det er bedre nu end det har været tidligere. Selvom det egentlig har været godt hele tiden. Det der SM, det er blevet udviklet i den mere positive retning.

— *Er Benny masochist?*

— Ja.

— *Siger han selv det?*

— Han siger det mest i gåseøjne, og så finder han sig i det. (Griner.)

— *Føler du den dominerende rolle er noget du er blevet drevet ud i af hans forventninger?*

— Nej. Det er helt af egen drift. Det er faktisk mig der har udviklet det der med SM.

— *Ser du op til Benny?*

— Nej. Jeg har i det hele taget aldrig set op til nogen.

— *Ser du ned på ham?*

— Nej, det synes jeg heller ikke jeg gør.

— *Aldrig? Du sagde i bogen at du godt ku li lidt "kvalificeret modstand". Du synes aldrig han er et skvat når han er masochist?*

— Nej. Hvorfor sku han være et skvat når han ka li det? Ja, han ville være et skvat hvis han fandt sig i det når han ikke ku li det.

— *Ser han op til dig?*

— Det tror jeg ikke.

— *Går du stadig ind for "utroskab"?*

— Der er nok sket noget meget mærkeligt for mig. Jeg ka se på en fyr uden at se noget, totalt uinteresseret. Og jeg har været så tro som nogen overhovedet kan blive, det sidste år, uden egentlig at gøre noget for det.

— *Er du glad for det?*

— Ja, det synes jeg egentlig. Jeg har været langt mere rolig.

— *Hvad med Benny, ville du ku snuppe hvis han var dig utro?*

— Ja. Jeg sku bare vide hvordan det havde været og om han havde haft noget ud af det og hvem det havde været med. Jeg mener det er nogen ting man godt ka snakke om.

— *Har han været det?*

— Nej. Jeg tror heller aldrig nogensinde han ku gøre det.

— *Er det fordi han er så glad for dig?*

— Ja. Man ka godt sige det på en anden måde. Jeg tror slet ikke han ku undvære mig. Og jeg tror også jeg selv ville være meget hjælpeløs uden ham. Vi har det sgu så godt med hinanden så vi ikke har behov for det der utroskab. Jeg har aldrig haft det så godt med nogen anden. Der kommer lidt ind i det med det der "kvalificeret modstand". Han ka godt sige til mig når jeg gør noget han ikke synes om.

— *Er han jaloux?*

— Ja, næsten sygeligt. Det ligger meget langt tilbage. Det er ikke noget han selv ka gøre for. Det er en strid i ham selv. Men han har ikke forbudt mig at være utro. Det ka han ikke. Man ka ikke eje hinanden selvom man har papir på det.

— *Men det er altså ikke det der afholder dig fra at være utro?*

— Nej.

— *Det er ikke noget I gør en regel ud af, sådan at utroskab er en dårlig ting?*

— Nej.

Interview: Birger Hansen

ANNONCER.

◆

★ ★ ★ ★ ★ ★

KVINDER

★ ★ ★ ★ ★ ★

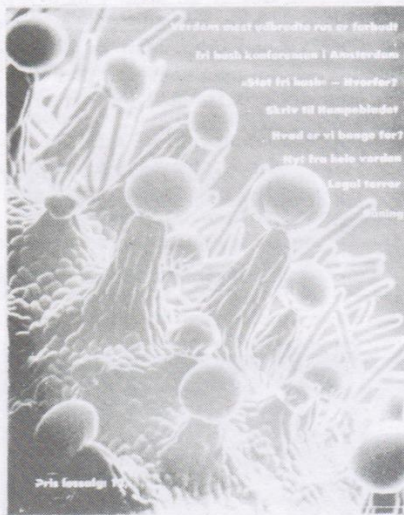
Næste nummer
udkommer ca. 16 april

TEMA NUMMER
OM
SAMLIVSFORMER.

◆◆◆◆◆

◆

Hampebladet

Hampebladet er udkommet
fås i bogcafeer eller hos
Hampebladet SFH
Skraldemandshuset
Christiania, 1407 K
Giro 5268044.

Kvindeundersøgelsen

Hvis du er interesseret i specialeopgaven
"Seksualitet, hvad er det?" så kontakt
"Kvindehuset", Gothersgade 37, 1123
Kbh. K. Pris kr. 25.

Rill Temte

CUBA

SOCIALISTISK

BØSSE

UNDERTRYKKELSE

Vi var 2 danskere og 1 amerikaner, der havde talt en del om at ta' over til Cuba en tur, når vi nu alligevel befandt os i Mexico, endda på Yucatan i en afstand af kun nogle få hundrede kilometer fra Havana. Vi daskede rundt på stranden og skuede ud over Golfen, alt imens vi gik og spekulerede på, *hvordan vore homoseksuelle brødre og søstre mon gik rundt og havde det med deres seksualitet under Castro-styret.*

Vi 2 danskere, fru L.P. Jensen og mig, hendes veninde Henny Funk, mindedes en diskussion i Bøssernes Befrielsesfront i Danmark, der berørte det emne, og den vil jeg lige kort referere, fordi den gi'r en meget god indfaldsvinkel til emnet: BBF havde engang lavet et udkast til en resolution, der fordømte bøsseundertrykkelsen i diverse lande, bl.a. Chile og Cuba (disse 2 lande var nævnt umiddelbart efter hinanden) — nogle i BBF fandt udkastet mildest talt uheldigt, fordi et fascistisk styre, der *notorisk* undertrykker homoseksuelle, blev sidestillet med et socialistisk styre, der *måske/muligvis osv.* undertrykker homoseksuelle. Det blev bl.a. fremhævet, at Castro umiddelbart efter revolutionen i 1959 gik meget hårdt frem imod homoseksuelle, fordi han ville den prostitution til livs, som florerede op til revolutionen, og som kunne ses som en slags symbol på den total-udnyttelse, som havde fundet sted i en årrække med USA som hovedansvarlig, mens det var usikkert, i hvilket omfang homoseksuelle i dag — næsten 20 år efter revolutionen — stadig blev forfulgt og undertrykt. Synspunktet var med andre ord, at der eksisterer en særlig historisk baggrund for den bøsseundertrykkelse, der fandt sted i årene lige efter revolutionen, og at man (af seksualpolitiske grunde) skal afholde sig fra at skribe op om aktuell undertrykkelse, for man har håndfaste beviser for, at

den faktisk osse finder sted — specielt skal man afholde sig fra råt at sluge meddelelser i gængse nyhedsmedia om bøsseundertrykkelse i socialistiske lande (kan nogen huske diskussionen i Information med Klaus Ribbjerg om meddelelse om henrettelse af en kinesisk bøsse?).

Vi bestemte os altså til at ta' derover og få afløb for vores nysgerrighed. Cuba har først for nylig åbnet op for amerikanske turister, som stadig skal igennem en ret lang procedure for at få visum til en individuel rejse, mens det er noget lettere at ta' derover på en arrangeret gruppetur. Da vi (naturligvis!) intet havde arrangeret i forvejen, måtte vi ta' en 6-dages gruppetur med en mexicansk gruppe, og rammen om denne tur er nok værd at ofre et par ord på, selv om den måske viser mere om, hvordan cubanerne har sat deres sidste turistfremstød i scene end om bøsser og eventuel undertrykkelse, men rammen om turen var nu alligevel vigtig for os, fordi vi følte, at den begrænsede os i vores forsøg på at komme i direkte kontakt med folk, at finde ud af ting osv. Disse grupperejser, som arrangeres fra en lang række lande (vi stødte bl.a. ind i folk fra Columbia, Italien og Frankrig), er et led i det turistfremstød, Cuba har startet inden for det sidste år formentlig hovedsagelig for at skaffe fremmed valuta til landet, og bliver arrangeret af cubanske turistembedsmænd i samarbejde med rejsebureau'er i udlandet.

Så snart en gruppe ankommer til Cuba, er det de cubanske turistfolk udelukkende, der ta'r sig af arrangementet — man indlogeres på et særligt turisthotel, hvor man osse for det meste spiser, og man kører rundt i air-konditionerede busser og ser traditionelle turist-"seværdigheder". Vi var højlødt utilfredse med programmet, som havde udeladt ethvert punkt af politisk/social interesse til fordel for et

utal af udflugter til strande (der forøvrigt var imponerende nok!) og natklubber i bedste præ-revolutionære stil (TROPICANA). Politiske og sociale forhold redede gjorde guide'n for i bussen, og man ku' stille spørgsmål, kort sagt: *ingen græsroder*, der kunne gribe forstyrrende ind i den fredfyldte turistferie, som for den sags skyld lige så godt ku' ha' fundet sted i Spanien f.eks. Vi brugte en del tid på at forklare guide'rne og en repræsentant fra turistdepartementet, at vi havde svært ved at se den ideologiske forskel på den præ-revolutionære, bogstavelige prostitution og den aktuelle turist-prostitution, og da det omsider gik op for dem, at vi var positivt interesserede i Cuba som andet end et turistmål på linie med Mallorca, fik vi et svar som nærmest kan oversættes: "Penge spreder alle ben", og det princip kan man jo ikke ligefrem sige at vi er ubekendte med fra den vestlige verden!

Vi spurgte osse, hvorfor programmet var lavet sådan, at vi til stadighed forblev isoleret fra befolkningen, og fik som svar "at vi havde vores fulde frihed til at gå på opdagelse på egen hånd", og det gjorde vi så, for ellers havde vi da aldrig fundet ud af noget som helst. Det skal lige tilføjes, at guide'rne hver gang, vi ikke deltog i en udflugt, spurgte os, hvad vi havde lavet, og vi fandt aldrig helt ud af, om det var for at holde justits med os, eller om det var af omsorg og interesse for os.

Vi havde på forhånd opgivet at spørge guide'rne, hvor den nærmeste bøssebar var, for vi var meget vel klar over, at der ingen var, så vi gik bare afsted i Havanas gader parate til lidt af hvert. Hvilken befrielse at slippe for de kommercielle reklamer — nu var vi bare spændt på at se, om der lå realiteter bag det slogan, som lyste i neon overalt i anledning af den forestående internationale socialistiske ungdomsfestival: "Joven del mundo, Cuba es tu casa" (Unge i hele verden, Cuba er jeres hjem).

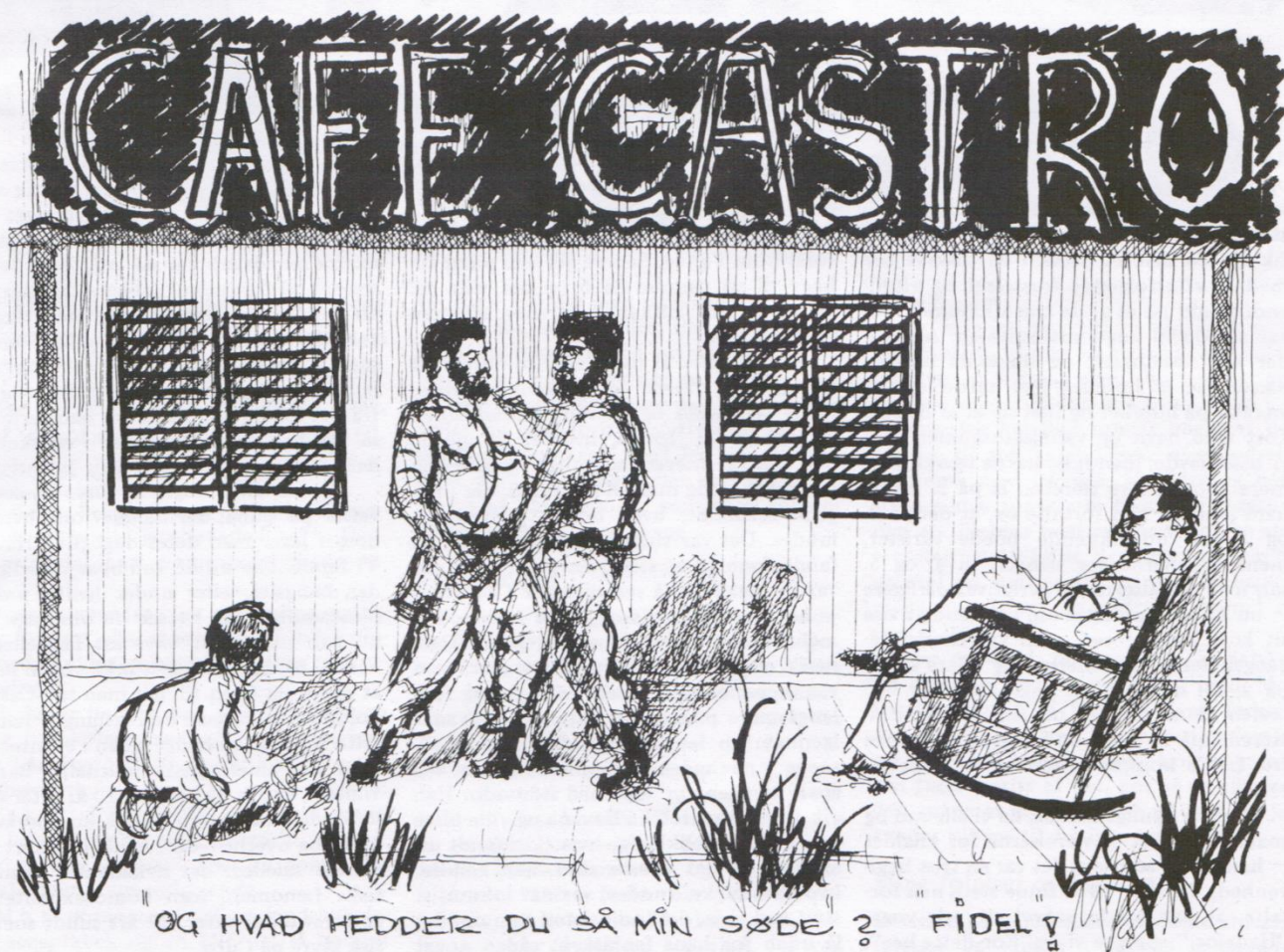
Den første, vi kom i kontakt med, var en ung fyr, der selv kom hen og begyndte at snakke; han virkede noget åndsfraværende og kiggede sig ustandselig omkring; han spurgte os om forskellige ting, som vi syntes var lidt underlige: "Har I taget meget tøj med til Cuba — cowboy-bukser f.eks.?" "Hvor mange penge har I med?". Vi var ikke helt sikre på, at vi vidste, hvad han mente. Lidt senere sagde han til vores store overraskelse, at han løb en stor risiko ved at stå her på gaden og tale med os udlændinge, for myndighederne havde indskærpet, at folk sku' afholde sig fra kontakt med udlændinge. Han fortalte, at han var student og arbejdede på havnen som havnearbejder; han så underlig ud i ansigtet, da fru L.P. Jensen fortalte, at hun var arbejdsløs.

Da vi gik videre, forstod vi bedre, hvorfor folk så så mærkeligt på os og vir-

kede kolde og fjerne på en foruroligende måde. Senere mødte vi en anden fyr, som vi var sikre på var bøsse, for vi var kommet i kontakt med ham ved at lege den gamle jeg-glor-på-eet-vindue-så-går-du-forbi-og-glor-på-et-andet-leg. Vi gik afsted over en plads, og han havde den samme tilsyneladende fraværende måde at snakke på — den fik os til at føle os, som om vi spillede med i en spionfilm. Han sagde med en tøv, der fik os til på forhånd at tvivle, at han hed Alexander og var kunstmaler. Han ville lave en fræk aftale med fru L.P., som var mere end villig; imens forhandlingerne var i fuld gang på et gadehjørne, kom en gruppe lokale politifolk forbi, og straks skiftede Alexander tonefald og begyndte at pege første i en retning og så i en anden, alt imens han sagde noget i retning af: "Først til højre og så ligeud, til I kommer til en åben plads. . .". Sådan klarede han altså den situation; politifolkene gik videre, og fru L.P. fik aftalt med ham, at de skulle mødes på hotellet den næste dag.

Han udeblev (naturligvis!), og det skulle han forøvrigt ikke blive den sidste, der gjorde.

Det varede nu ikke længe, før fru L.P. havde støvet en ny Alexander op i hotellets foyer, som tilsyneladende var et flittigt besøgt trækkested. Han var mindst lige så paranoid ved situationen som de andre, vi havde mødt; der ku' overhove-

det ikke være tale om at ta' hjem til ham og bolle og langt mindre om at gå op på værelset (vi fandt senere ud af hvorfor), så han og fru L.P. tog diskret ud i byen og fik sig en diskret drink i en diskret bar med et efterfølgende frustreret og ufuldendt knald på et af de træ-lokummer, der var sat op til ungdomsfestivalen. Alexander var standhaftig og dukkede op den næste dag på hotellet; han havde lejet et værelse på hotellet og fået sig et af de små kort med navn og værelsesnummer, som vi osse havde, men ikke havde tænkt nærmere over. Vores værelser lå på 2. sal og hans på 5. — han fortalte os, at der på 2. og 3. sal udelukkende boede turister, mens cubanerne var henvist til 4. og 5. sal, hvor værelserne forøvrigt var dårligere — nu kunne han altså om nødvendigt vise sit kort i elevatoren, som var eneste adgangsbillet til værelserne, og ellers stå af på 2. sal og få sig sit knald; han var forresten så nervøs ved planen, at han insisterede på at køre op i elevatoren uden fru L.P.'s kompromitterende tilstedeværelse.

Han var synligt nervøs, da vi alle sad og snakkede på et af værelserne før knaldet — han så ud som om det var en trist begivenhed, der sku' til at finde sted; han fortalte, at han havde prøvet alt, selv yoga. "Hvorfor," spurgte vi — "For dette her", sagde han, og mente: *for at slippe af med*

sin seksualitet, som tydeligt var mere, end han ku' klare. Han havde forøvrigt ikke bollet med nogen overhovedet i mere end 2 år, så der var vist drøn nok på, da de først kom i gang. Senere gik han pænt tilbage til sit værelse på 5. — det ville ha' været alt for risikabelt at *sove* sammen med fru L.P.

Hurtigt blev vi mere eller mindre vant til, at folk gloede interesseret på vores hvide tennissko og cowboy-bukser, uden at vi helt ku' forstå, hvorfor de gjorde det. Det var sværere at forlige sig med den fordækthed og mangel på frihed, der prægede sceneriet, hvor bøsser prøvede at mødes. Det var virkelig deprimerende. Vi fandt frem til et sted i en park, hvor der var en række små restauranter i en kreds — her var der et pissoir, hvor bøsserne — inclusive os — trak rundt, ligesom i Danmark eller alle mulige andre steder, bare var sceneriet langt mere fordækt og folk langt mere paranoide. Efter at ha' været igennem en lang og pinefuld "trække"-scene i nærheden af lokummet, kom vi i snak med en fyr, der hed Eduardo. Han gik på universitetet i Havana og ville blive smidt ud øjeblikkelig, hvis "de fandt ud af det" — det eneste sted, han kendte, hvor bøsser ku' mødes, var det lokum, vi stod ved — ja, det lød næsten som om det lå uden for hans fantasi, at sådan noget som en bøssebar ku' eksistere. Han følte,

at han levede i en konstant repression, som her op til festivalen var særlig skrap — bl.a. var antallet af politifolk øget kraftigt (vore guide'r sagde, da vi spurgte, at ekstra mandskab var sat ind, fordi de sku' trænes til festivalen); alligevel syntes han, at han havde lært at leve med tingene, som de var. Han ville godt ha' inviteret os hjem i sin lejlighed, men forklarede, at naboerne ville snakke, og hurtigt ville folk fra det lokale politi vide, at han var bøsse; så ku' han virkelig komme i vanskeligheder.

Det var altså nogle af vores bøsseoplevelser på Cuba, der handler om, hvordan bøsser lever med deres dagligliv i Havana. Vi fandt ikke ud af, om bøsser stadig sidder fængslet, eller under hvilke præcise omstændigheder bøsser nu om dage endnu kan risikere at blive sat fast eller lignende, og det er sikkert ikke nogen let sag at grave sig frem til, når man ta'r Castro's holdning til sagen i betragtning — han udtalte for ikke så længe siden i et interview med den amerikanske journalist Barbara Walters, at der nu næsten 20 år efter revolutionen ikke mere findes homoseksuelle på Cuba overhovedet, hvilket sikkert sku' forstås således: det dekadente, kapitalistiske fænomen, som homoseksualitet er, er forsvundet efter 20 års sundt socialistisk styre på Cuba.

Henny Funk

BØRNEPORNO

Hvad vil jeg med porno? — Hvis jeg bruger mine intellektuelle evner kan jeg godt se det er spekulation, forløjet, meget af det ulækkert, osv, men emotionelt føler jeg mig tiltrukket af det alligevel!

— Hvad er det nu for en drift, der er sværere at styre end jernbanedriften? — Den, der er i tvivl, kan spørge sædelighedspolitiet?

Porno anvendes især som enten erstatning for sex, eller som stimuli i forbindelse med sex; jeg anvender det især som erstatning.

Sagen er nemlig den, at jeg er varm på piger fra skolealderen, alt andet lige især 10-12 år, *Pædofil* står der på etiketten.

Desværre har jeg ikke nogle piger så tæt på, at vi kan elske, eller bare noget der ligner; derfor dette surrogat. Jamen, hvad vil jeg, og hvad viser pornoen? Det er ikke helt sammenfaldende.

M.h.t. pornoen er vel op mod halvdelel acceptabel, og en lille del så god, at jeg godt ville forsvare det, hvis det ikke

var p.g.a. det der med pædofili og politi.

Jeg har set en film, der ligefrem var ækel; en voksen mand mishandlede en ca. 5 årig pige — føj hvor den var led!

Men på grund af især den film, skal de andre nu også forbydes! Hvorfor helvede har man importeret den? Jeg tror alligevel ikke, det er den slags, der kan sælges ret meget af, da pædofile som regel ikke er interesseret i vold og tvang.

Børneporno

Det meste børneporno er heldigvis blide-re. Jeg har nogle blade med søde piger, som simpelthen er kønne at se på. Andre billeder og film illustrerer børn sammen, eller børn og voksne sammen i noget, der ligner seksuelle situationer; der er både gode og mindre gode eksempler.

I et hollandsk blad, der giver sig ud for at være en slags klubblad for pædofile, men er meget kommercielt præget, er der tekst, kontaktannoncer og billeder af blandet kvalitet. F.eks. har der stået noget om, at børn, der fik deres sexbehov dækket, var dygtigere i skolen. Jeg ved ikke om det er rigtigt, men vil naturligvis

gerne tro det.

Og hvis jeg havde flere tusinde kroner til formålet, kunne jeg gennem en annonce finde en pige et sted i Europa og tage på ferie med. "Sådan er kapitalismen ..."

Men jeg har dog fundet noget af det bedste: Et sort/hvidt billede af et fødselsdagsbord med lagkage, forældre og bedsteforældre rundt om bordet, i forgrunden en lillebror med ryggen til, og en storesøster ca. 10-12 år, der ligger på knæ på en stol og stikker den bare ende bagud, mens hun læner sig ind over bordet og puster lysene ud.

Det er så lidt pornografisk, at det ku' ha' været et hvilket som helst blad. Men kombinationen af familie, hjem, fødselsdag og det, at pigen helt naturligt foretager sig noget uden bukser på og uden, nogen tager notits af det, gør på en eller anden måde et stort indtryk på mig, og jeg vender tilbage til det igen og igen.

Mine følelser overfor børn

Det er ikke nemt at beskrive sine inderste følelser og ønsker i seksuel henseende, men på baggrund af anonymiteten vil jeg

alligevel forsøge.

Pigen er en køn pige på 8 år. Hun har et stort lyst krøllet hår og store blå øjne. Hun har en pæn slank skikkelse, og alle hendes bevægelser får mig til at tænke på en "ubevidst Lolita".

Det er Nabokov, der i "Lolita" deler pigerne op i de bevidste og ubevidste Lolitaer og en stor gruppe, der hverken er det ene eller andet. Denne opdeling kan jeg nogenlunde tilslutte mig.

Den bevidste, er ofte nærmest billedskøn med meget bevidste attituder, men med en selvbevidsthed, der minder om Ritt Bjerregård. De virker lidt skræmmende på mig.

I sommer så jeg engang x i shorts og sommerbluse, rende rundt og lege. Hun skubbede en vogn, så hendes ende stak lige op i vejret og vuggede frem og tilbage, mens hendes ben løb. Jeg blev helt varm af at se det og måtte passe på, omgivelserne ikke lagde mærke til noget.

En anden gang kom hun og var ked af det. Det var en morgen her i efteråret, og der var åbenbart sket noget derhjemme. Hun sad alene og hang på en stol. For fanden, hvor havde jeg lyst til at gå hen og tage hende på skødet, så hun kunne gemme sit ansigt ved min skulder! Jeg ville bore næsen ind i hendes hår, trykke

hende ind til mig, stryge hende over håret og hviske stille: "Hvad er der i vejen?" Måske kunne jeg hjælpe hende. Men selvom jeg havde lyst ad helvede til, så kunne jeg ikke, måtte ikke! Et andet eksempel jeg kan give er fra i sommer. Der var byfest i en landsby, og jeg var med at kikke på. Det vrirmede med børn, især lagde jeg mærke til en håndfuld smånymfer i sommertøj, den ene sødere end den anden. Jeg beundrede dem på afstand i løbet af eftermiddagen, og ved spisetid var vi en del klemte sammen ved nogen borde.

Så bliver beskrivelsen lidt svær for mig, men det var noget med, at det blev skumring — pigerne løb frem og tilbage mellem deres forældre og aktiviteterne udenfor. De mindste blev søvnige og lagde sig nærmest oveni forældrene, og de større vimsede stadig rundt.

Mens alt det foregår, betragter jeg dem fra et hjørne, og får gradvist mere og mere ondt i maven og mellemgulvet, og efter et par timer, kan jeg ikke klare dette "så nær på, og dog så langt væk" mere, men må gå hjem, inden jeg bryder sammen.

Det tog faktisk et par dage før jeg kom nogenlunde over det, og det var bl.a. ved hjælp af porno.

Er det bare det, det handler om? Nej ikke "bare" men "osse"! Det er noget af

det, jeg går og længes efter. I al almindelighed kan jeg godt lide at se på nøgne børn, der leger, ikke bare seksuelt, men i det hele taget, sådan en flok nøgne unger, der helt naturligt leger sammen — skønt!

Men naturligvis ville jeg også gerne kæle med dem, og mit største ønske kan I godt få serveret med det samme: Det er at give en pige orgasme ved at massere, sutte og slikke hende omkring clitoris, mens hun gør "gengæld" ved at give mig udløsning "fra hånden i munden"!

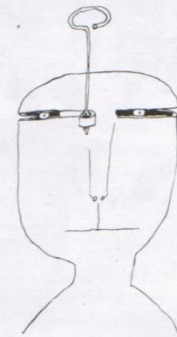
Det virker måske skræmmende på nogen, men det er ikke noget med tvang, det skal være noget, vi er enige om, så det blir måske aldrig til noget, men det er mit højeste ønske!

Det med pikken i hullet, som alle tænker på med det samme, er ikke det primære. Det kan måske være både sjovt og spændende at prøve, men umiddelbart kan jeg ikke forestille mig, det vil være en nydelse for pigen, og så tror jeg heller ikke den voksne får noget ud af det. Sex på den måde er vist bedre egnet for voksne partnere.

Pornoen er tit dårlig, og en erstatning, men tager man børnepornoen væk, hvad er der så tilbage?

L.J.

Masochisme: den Freudianske model

Kraft-Ebing var den første, som brugte betegnelserne "sadisme" og "masochisme". Freud gjorde i sine "Tre afhandlinger om seksualteorien" (1905) opmærksom på at andre skribenter, f.eks. Schrenk Notzing (1899), foretrak den snævre betegnelse "algolagn", som udtrykker lystfølelser forbundet med smerte og grusomhed. Skønt Kraft-Ebing beskrev alle de seksuelle manifestationer af sadisme og masochisme, udtrykker hans betegnelser lystfølelse ved *enhver* form for ydmygelse eller underkastelse.

I samme afhandling påpeger Freud de brede, dagligdags betydninger af ordene "sadisme" og "masochisme". Selv i det tidlige 1900-tals Wiener-sprogbrug kunne sadisme siges at karakteriseres både af en voldelig holdning til den seksuelle modpart, og af tilfælde hvor seksuel tilfredsstillelse er totalt afhængig af ydmygelse og mishandling af modparten. På samme måde betegnede masochisme enhver passiv given sig hen i ydmygelse i et menneskes seksuelle liv og i forhold til dets modpart i det hele taget, hvor yderpunktet bliver seksuel tilfredsstillelse afhængig af fysisk eller mental smerte. Når sadisme og masochisme når disse yderpunkter, klassificerer Freud dem som perversjoner.

Freud udvidede begrebet masochisme som beskrevet af de tidlige sexologer. For det første identificerede han masochistiske elementer i talrige typer af seksuelle adfærdsmønstre, og så rudimenter af masochisme i små børns adfærd og seksualitet. For det andet beskrev han adfærdsmønstre afledt af masochisme, f.eks. "moralsk masochisme" (som vil blive omtalt senere), hvor et menneske, på grund af en ubevidst skyldfølelse, søger at optræde som offer, uden at seksuelle lystfølelser er direkte eller åbenbart involveret.

Skønt ordet "perversion" brugt som beskrivelse af seksuel opførsel, som afviger fra normen, helt klart bør afvises fra moderne sprogbrug som negativt og fordømmende, så brugte Freud det ikke oprindeligt selvretfærdigt og med negativ betydning. Han benyttede ordet til at be-

skrive afvigelser fra den "normale" seksuelle akt, når denne er defineret som samleje (coitus) med en person af det modsatte køn, rettet mod orgasme gennem kønsdelenes forening. Perversion fandt sted: hvor orgasme opnås sammen med andre seksuelle objekter (f.eks. homoseksualitet, pædofili, bestialitet), eller gennem andre områder af kroppen (anal coitus, etc); hvor orgasmen er underlagt visse ydre betingelser, som i sig selv kan være tilstrækkelige til at fremkalde seksual vellyst (fetichisme, voyeurisme, transvestisme, exhibitionisme, sado-masochisme).

Freud anså ikke "normal" seksualitet for en a priori side af den menneskelige natur. Han udtalte i fornævnte afhandling, at den kendsgerning at mange mænd og kvinder udelukkende føler sig tiltrukket af medlemmer af det modsatte køn, er "et problem, som bør belyses og forklares, og ikke en selvindlysende kendsgerning". For eksempel har han ikke på noget tidspunkt fordømt homoseksualitet som en mindreværdig form for seksualitet, og betragtede det bogstaveligt talt som en tilfældighed (som et resultat af begivenheder, som ikke er "natur"-bestemte) hvilke seksuelle valg den enkelte voksne kommer til at gøre. Efter hans mening er alle børn oprindeligt biseksuelt indstillede. For eksempel sætter han spørgsmålstegn ved den opfattelse, som betragter "instinkt" som et naturligt tilpasningsmønster. Han insisterede på at den seksuelle drift (Trieb) hverken har et naturligt objekt eller et naturligt mål.

"Normal" seksualitet udvikler sig fra forskellige partialdrifter, som hver især repræsenterer hvad der ville blive kaldt "perversion", hvis den undgik normalisering. At dette kan ske skal ikke nødvendigvis betragtes som negativt eller ulykkeligt, med mindre personen selv lider under den skyldfølelse, som samfundets normer bibringer.

Instinkt og drift

Det er meget uheldigt at man i engelske oversættelser af Freuds værker og i størstedelen af den engelske psykoanalytiske litteratur benytter ordet "instinkt" som oversættelse af to forskellige tyske ord, "Instinkt" og "Trieb". Disse ord bør ikke bruges i flæng, og hos Freud har de to klart adskilte betydninger. Når han bruger ordet "Instinkt" gør han det i den klassiske betydning, som f.eks. instinktet hos dyr konfronteret med fare. Ordet "Trieb" (drift) beskriver en dynamisk proces, der består i et pres, som styrer personen mod et mål.

Når forskellen mellem drift og instinkt ikke trækkes tilstrækkeligt klart op i psykoanalytisk litteratur risikerer man, at den Freudianske teori om drifter bliver blandet sammen med psyko-biologiske teorier om animalsk instinkt.

Genstande for drifter er forskelligartede og betingede, og vælges i deres definitive form ud fra et menneskes personlige historie, erfaringer og vanskeligheder. Drifternes mål, (dvs det adfærdsmønster, som sigtes imod) er mangfoldige og fragmenterede, og stærkt afhængige af somatiske kilder, som af forskellige årsager er i stand til at udvikle sig til erogene zoner og således opretholde en dominerende rolle for personen. *Disse partialdrifter bliver først underlagt den genitale zone og integreret i opnåelsen af samleje, efter en kompliceret udviklingsproces, som ikke alene garanteres af biologisk modenhed.* Det bør understreges at Freud ikke betragtede nogen perversjoner som neuroser. I sine "Tre afhandlinger om seksualteorien" skrev han at "neurosen er perversionens negativ": Dvs. perversjoner består i en voksens realisering af en eller flere af sine partialdrifter (som også kan observeres i børns seksualdrift). Neurotiske symptomer opstår når et menneskes anstrengelser for ikke at realisere disse drifter og lyster slår fejl, dvs. når det ved disse anstrengelser ikke lykkes at fornægte dem. Med andre ord, hvis de seksuelle drifter undertrykkes, vil deres energilad-

Fotocollage: Jimmy Braun

ninger (som presser på for at frigives) blive sammenbrændt til et neurotisk symptom, sammen med den energi som bruges til at undertrykke dem: Således er symptomet både de tanker, som knytter sig til driften, og driftenes fornægtelse. Meningen af udsagnet "Neurosen er perversionens negativ" går tabt, hvis sætningen, som det alt for ofte sker, af reaktionære tænkere vendes om til "Perversionen er neurosens negativ". Neuroser kommer ikke for perversioner, de er et udtryk for personens manglende evne til at leve disse ud. Derfor er det naturligvis bedre at handle i overensstemmelse med sine lyster end at blive fanget i en neurotisk tilstand. Det er endnu mere absurd at foreslå at perversion er en neurose, både i betragtning af disse to begrebers indbyrdes forhold, og fordi betydningen af dem er så vidt forskellig. (Dette modsiger imidlertid ikke det forhold, at neuroser kan have sadistiske og masochistiske elementer.)

Freud antog den heteroseksuelle forening af genitalierne i coitus som det "normale", simpelthen fordi dette var (og er) den accepterede form for seksuelt udtryk, bestemt af sociale og kulturelle normer og tabuer. Det var også den form for seksuel adfærd som de fleste mennesker hævdede (som de stadig gør) at være engageret i.

Udviklinger i teorien om masochisme og sadisme

Freud havde to versioner af teorien om masochisme og sadisme:

1) I den første versions endelige form (i "Drifter og driftsskæbner", 1915, på dansk 1975) antog Freud at en *ikke-seksuel* form for sadisme kom før masochisme, og at masochisme er sadisme vendt ind mod jeg'et. I denne sammenhæng ses sadisme som en aggression imod en anden person, i hvilken modpartens lidelser ikke er en relevant faktor — en aggression uden sammenhæng med seksuel lystfølelse. I

denne periode tager det sadistiske barn ingen notits af om det påfører andre smerte. Det Freud kalder sadisme på dette stadium er driften til at mestre, have kontrol og magt. Det er en impuls, som dominerer en fase af den præ-genitale struktur.

Ifølge denne første version, svarer masochisme til en indadvending af aggressioner (sadisme) mod jeg'et, og et skift fra aktivitet til passivitet. Først med den masochistiske periode antager drifterne en seksuel betydning, og først da bliver det at tilføje andre lidelse en nødvendig del af drifternes aktivitet; oplevelsen af smerte bliver sammenkædet med seksuel ophidselse og bevirker fornemmelse af vellyst, således at en person villigt udsætter sig for smerte.

Der er to stadier af aggressivitet mod jeg'et: Først påfører personen sig selv lidelser; dernæst får personen lidelser påført af en anden. Endelig opstår sadisme i den seksuelle forstand af *endnu en* omvendning af den masochistiske position. Den sadistiske impuls bliver sammenkædet med seksuelle impulser fra de erogene zoner. Hvis medfølelse ikke er til stede er der en stor sandsynlighed for at sammenhængen mellem de grusomme og de erogene drifter kan blive ubrydelige. Sadisme kan blive en uafhængig kraft, og på det genitale stadium kan den dominere alle en persons seksuelle aktiviteter. Andre faktorer vil danne en forbindelse mellem *masochistiske* og erogene drifter. For eksempel er pryglen af et barns bagdel en af de erogene årsager til masochisme.

2) Med begrebet *dødsdrift* (som jeg vil forklare lidt senere) introducerer Freud sin teori om primær (oprindelig) masochisme. På et første, hypotetisk, stadium er dødsdriften helt vendt ind mod personen selv. Under ledelse af hendes/hans libido (manifestationen af den seksuelle drift) rettes en stor del af dødsdriften ud mod overveden: "En del af driften anbringes direkte i den seksuelle funktions tjeneste . . . Dette er ægte sadisme (dvs.

seksuel sadisme). En anden del forbliver inde i organismen og bliver ved hjælp af den seksuelle ophidselse, som ledsager den, bundet her af personens libido. Det er i denne del at vi må finde den *oprindelige* erogene masochisme." ("Das ökonomische Problem des Masochismus", 1924).

Primært tilstanden, i hvilken dødsdriften er vendt ind mod personen selv, er ikke det samme som masochisme. Som en del af en enkelt efterfølgende proces hæfter dødsdriften sig til personens libido og deler sig op i sadisme og erogent masochisme. Denne sadisme kan vendes mod personen selv i en *sekundær* masochisme, som følger sig til den første.

Disse to versioner af Freuds teorier om masochisme er forskellige fra hinanden på følgende vis: I 1) udvikler en masochisme af seksuel art sig ud af en infantil ikke-seksuel sadisme, som vendes indad. Seksuel sadisme opstår, når denne masochistiske position vendes udad.

I 2) opstår både sadisme og masochisme af en erotiseret type ud af en enkelt opdeling af dødsdriften, idet den knytter sig til personens libido. Masochismen siges her at være primær, idet den er mere nært knyttet til dødsdriftenes oprindelige indadvendte tilstand, end sadisme, som adskiller sig ved sin udadvendte natur. Den, oprindelige, del af dødsdriften, som *ikke* vendes udad, er grundstenen til masochisme.

Begge disse versioner giver mulighed for at masochisme opstår ved at sadisme vendes ind mod selvet — (i den anden version kaldes dette sekundær masochisme) og også for at sadisme opstår ved at masochisme vendes udad. Kort sagt, uanset hvilket fænomen der kommer først (dvs. hvilken af de to versioner der er korrekt), kan sadisme og masochisme vendes frem og tilbage i det uendelige, selv om der hos de fleste individer er en *seksuel* form, som er dominerende gennem hele deres voksne liv.

Freud fastholder, at sadisme og masochisme sædvanligvis findes i den samme person. Han forbinder den samtidige tilstedeværelse af disse to modsætninger med "mandlighed" og "kvindelighed" som de findes i biseksualitet, en kontrast, som også er forbundet med "aktivitet" og "passivitet". Disse begreber bør belyses og forklares, især fordi de fremkalder så stærke protester fra mange grupper af feminister.

Mandlighed og kvindelighed

Ifølge Freud er den måde, hvorpå en person orienterer sig selv i forhold til sit køn, produktet af en konfliktproces og ikke en biologisk bestemt tilstand. Han gjorde opmærksom på de mange forskellige betydninger, som dækkes af ordet "mandlig" og "kvindeligt".

1) Den *biologiske* betydning af disse betegnelser relaterer personen til hendes/hans primære og sekundære seksuelle karakteristika. Sådanne biologiske data er ikke tilstrækkelige til at forklare psykologisk adfærd.

2) Den *sociologiske* betydning varierer alt efter de virkelige og symbolske funk-

tioner, som tillægges mænd og kvinder i en bestemt kultur.

3) Den *psyko-seksuelle* betydning er vævet sammen med de andre to, især den sociologiske.

Ved en psykoanalytisk vurdering af adfærd ud fra mandligheds/kvindelighedsmodsatningen er tilstedeværelsen af fantasier (for det meste ubevidste) bag vore adfærdsmønstre den mest afgørende faktor. "Mandlige" og "kvindelige" ubevidste identifikationer er pr. definition ikke direkte tilgængelige for personen selv. Det er først ved adgang til det ubevidstes sprog (gennem den psykoanalytiske metode) at vi kan afgøre disse fantasiers natur. Man kan dog også opnå et mere overfladisk kendskab til en persons "mandlige" og "kvindelige" identifikationer både ved direkte observation, og gennem personens *bevidste* fantasiverden (dvs. bevidste fantasier under onani og kønsakten).

Betegnelserne "mandlighed" og "kvindelighed" er kun såvidt brugbare for videnskabelige formål som man samtidig gør sig klart, at disse betegnelser indenfor vores patriarkalske, fallocentriske kultur beskriver adfærdsnormer med meget klart definerede bibetydninger af aktivitet og passivitet, kontrol og samtykke. Vi er opvoksede i en kultur, som er domineret af patriarkalsk ideologi, vort sprog er konstrueret inden for denne ideologis betingelser, og vi lever og gør oprør mod dens forskrifter både på et bevidst og ubevidst plan. "Mandlighed" og "kvindelighed" udgør ikke, som Freud selv har understreget, i sig selv evige, naturlige eller biologisk nødvendige karaktertyper. Freuds opfattelse af biseksualitet, som forstås ud fra identifikationer og Oedipus positioner, forudsætter at en syntese finder sted mellem "mandlige" og "kvindelige" træk, en syntese, som er mere eller mindre godt integreret, og som ikke er til stede fra begyndelsen.

I "Die endliche und unendliche Analyse", 1937, skriver Freud at de to køns tilstedeværelse er en biologisk kendsgerning, hvorimod den metale opfattelse af dette er et psykologisk anliggende: den *forårsager* ikke vort mentale liv, men vort mentale liv må tage den i betragtning. Freuds påstand, at masochisme i sit inderste væsen er et kvindeligt fænomen, er således ikke en påstand om at masochisme er biologisk bestemt, men snarere, at givet de omstændigheder kvinder vokser op under et passivitet i forhold til manden blevet krævet af os, med alt hvad det medfører af underkastelse for mandens magt/aktivitet og den phalliske kulturorden. Således er masochisme med dens passivitet, dens indadvendte aggression, et kvindeligt dilemma, hvadenten den optræder hos mænd eller kvinder. I den samme artikel siger Freud, at mandens kastrationskompleks ikke forhindrer ham i et passivt forhold til en kvinde, kun til en anden mand (frygt for homoseksuel tiltrækning). En mands masochisme og passivitet overfor en kvinde indebærer ikke nogen afgørende trussel om tab af mandighed, især fordi det netop er i den rolle hans mor accepterede og elskede ham, da han var

barn. Således optræder det kvindelige dilemma for *begge* køn kun i forholdet til mænd.

Aktivitet/passivitet

Disse begreber er de definerede karakteristika for specifikke typer af mål og drifter. Dette betyder ikke at der er aktive og passive *drifter*. Freud understregede, at *det at være aktiv* i sig selv er en definerende kvalitet hos drifterne: "Enhver drift er et stykke aktivitet; hvis vi taler løseligt om passive drifter, kan vi kun mene drifter, hvis *mål* er passive." ("Drifter og driftsskæbner", 1915).

Denne passive målsætning kan ses i masochisme. Der er her tale om to planer af passivitet: Det ene plan omfatter eksplicit adfærd og det andet de underliggende (ubevidste) fantasier —

1) Den masochistiske adfærd er et udtryk for en aktiv drift rettet mod det mål at sætte personen i en situation, som bringer tilfredsstillelse. Det endelige stadium af dette adfærdsmønster kan ikke opnås medmindre det lykkes personen at indtage en passiv position, i hvilken hun/han giver efter for en andens handlinger. Således er driften aktiv, mens dens mål er en form for passivitet.

2) På det (ubevidste) fantasiplan er enhver passiv position kædet sammen med sin modsætning. Således kan, i masochisme, det passive jeg identificere sig med en (måske tidligere) sadistisk rolle, som i realiteten overtages af en anden person. Med andre ord: Mens masochisten enten *optræder* seksuelt passivt, eller bevidst fantasierer sig ind i en passiv seksuel position, så kan hendes/hans jeg på det *ubevidste fantasiplan* identificere sig med den modsatte position (muligvis en position, som tidligere er realiseret i handling). På samme måde i sadisme: Mens smerte tilføjes en anden, kan den nydes masochistisk af

sadisten gennem ubevidst identifikation med den lidende modpart. Det er på det ubevidste fantasiplan altid muligt at finde samtidig eller vekslende tilstedeværelse af aktivitet og passivitet, selv om personen højst sandsynligt i sin adfærd vil være fikseret i den ene eller den anden af disse roller.

Freud hævdede at sammenhængen mellem de to begreber, sadisme og masochisme, er så nær at ingen af dem bør betragtes særskilt, hverken i deres oprindel-

se eller i nogen af deres manifestationer. Han hævdede også at deres betydning overlapper perversionens område, eftersom "kontrasten mellem aktivitet og passivitet, som ligger bag dem, er mellem de universelle karakteristika for det seksuelle liv". (Standard Edition VII, s. 159). Idet han indførte begrebet primær masochisme, anviste han også sadisme og masochisme en plads uden for perversionernes område.

Masochisme og sadisme har begge en *inter-subjektiv* funktion (i forholdet mellem mennesker) og en *intra-subjektiv* funktion (i forholdet mellem de forskellige kræfter og drifter *inden* i individet selv). Sidstnævnte kan især ses i dialektikken mellem det sadistiske over-jeg og det masochistiske jeg i "moralsk" masochisme.

Kvindelighed og passivitet

Angående den forbindelse, der somme tider trækkes i psykoanalysen mellem kvindelighed og passivitet sagde Freud i sit foredrag om "Kvindelighed" ("Nye forelæsningsnotiser til indføring i psykoanalysen", 1933, på dansk 1973): "Man kunne tænke på at karakterisere kvindeligheden psykologisk ved foretrækkelsen af passive mål. Dette er naturligvis ikke det samme som passivitet; en betydelig mængde aktivitet kan være nødvendig for at nå et passivt mål." Han sagde, at muligvis på grund af kvindens traditionelle andel i seksualfunktionen, kan en forkærlighed for passiv adfærd og passive mål blive overført til hendes liv, afhængig af i hvilken udstrækning hendes seksuelle liv tjener som model for hendes adfærdsmønstre. "Men herved må vi vogte os for at undervurdere indflydelsen fra de sociale ordninger, der ligeledes trænger kvinden ind i passive situationer. Dette er altsammen endnu meget uafklaret... Den kvinden konstitutionelt foreskrevne og socialt pålagte undertrykkelse af hendes aggression begunstiger uddannelsen af stærke masochistiske roller, for hvilke det jo lykkes at binde de indadvendte destruktive tendenser. Masochismen er altså, som man siger, ægte kvindeligt." Dette forklarer hvorfor han, når han stødte på masochisme hos mænd (og det skete særdeles hyppigt), ofte betegnede den "kvindeligt" masochisme.

Masochisme hos pigen er aggression og seksuel selvhævdelse omdannet som et ledsagende aspekt af den "normaliserende" forskydning fra moderbinding til faderbinding. Dette, at vende ønsket om tilfredsstillelse af en drift ind mod selvet, typificerer det kvindelige dilemma. Aggressive drifter bliver masochistiske i de-

Fotocollage: Jimmy Braun

res indvirkning på jeg'et. Denne indvirkning er særlig skrap fordi de aggressive drifter dommes som uacceptable af over-jeg'et (den indre repræsentant for patriarkalsk autoritet). Omvendningen af denne drift resulterer i ønsket om at underkaste sig parring, børnefødsler, at få nydelse ud af smertefulde oplevelser. I både mænds og kvinders fantasiverden vil masochisten sætte sig selv i en "kvindelig" situation.

Som det tidligere er blevet understreget var Freud klar over problemerne og flertydighederne forbundet med betegnelserne "mandlighed" og "kvindelighed". Mens han i sine tidligere værker gerne gjorde disse betegnelser ensbetydende med "aktivitet" og "passivitet", betragtede han lidt efter lidt denne praksis som utilstrækkelig og vildledende. I det ovennævnte foredrag fremhæver han, at hvis hans læsere havde bestemt sig for at gøre "aktiv" ensbetydende med "mandlig" og "passiv" med "kvindelig", så ville han råde dem imod det. "Det forekommer mig uhensigtsmæssigt, og det fører ikke til nogen ny erkendelse." Med andre ord, skønt han kunne sige at masochistiske mænd fremviste kvindelige træk (i deres passive mål og adfærdsmønstre), så anerkendte han det midlertidige i disse betegnelser. Han fortsætter med at sige, at psykoanalysen ikke forsøger at beskrive hvad en kvinde er, "men undersøger, hvordan det går til, at kvinden udvikler sig af det biseksuelt anlagte barn". Hverken passivitet, med dens kvindelige bibetydninger, eller aktivitet, med dens mandlige bibetydninger, er forbundet med biologisk kønsbestemmelse, men med personens *situation*. Uheldigvis for kvinder, blev Freuds videnskabelige holdning ikke videreført af en stor del af den psykoanalytiske bevægelse, han grundlagde.

Før jeg går ind i en redegørelse for Freuds hovedtesis om masochisme og dens forskellige former, vil jeg mere udførligt forklare hans meget omstridte teori om dødsdriften og dens forhold til hans ideer om primær masochisme.

Dødsdrifterne

Dette er benævnelsen for en grundliggende kategori i Freuds endelige teori om drifter. Han så i sadisme og masochisme to glimrende eksempler på en blanding af de to klasser af drifter: De seksuelle drifter, forstået i videste betydning (Eros), og de aggressive drifter, hvis mål er destruktion. Enhver drift består af en sammensmeltning af disse to klasser af drifter. (Se "Nye forelæsninger til indføring i psykoanalysen", kapitlet "Angst og driftsliv"). Dødsdrifterne stræber mod en reduktion af spændinger ned til et nulpunkt, dvs. deres mål er at bringe det levende væsen tilbage til en uorganisk tilstand. De er oprindeligt indadrettede, og fører imod selv-ødelæggelsen, men en stor del af dem bliver derefter rettet udad mod den ydre verden i form af aggressive og destruktive impulser.

Dette er en af hans mest kontroversielle forestillinger, og den har ikke vundet stor udbredelse blandt hans tilhængere. Mens mange "freudianere" anerkender de aggressive drifters autonomi, så forkaster

de det synspunkt, at der i enhver levende organisme eksisterer både livs- og dødsdrifter. De forkaster også reduktionen af de aggressive drifter til en selv-aggressiv kraft. Efter deres opfattelse er det muligt at der fra begyndelsen findes en flertydighed af drifter, men at kærlighed/hadmodsatningen kun kan forstås som et forhold til et ydre objekt.

I sammenhæng med den ide, at dødsdriften repræsenterer en fundamental tendens i ethvert levende væsen til at vende tilbage til den uorganiske tilstand, skriver Freud: "Hvis vi antager at levende væsner kommer senere end døde ting og opstår af dem, så passer dødsdriften ind i den formular, at drifter sædvanligvis vender

Fotocollage: Jimmy Braun

tilbage til en tidligere tilstand." ("Abriss der Psychoanalyse", 1938). Ifølge Freud omfatter både jeg'et og det'et oprindeligt alle de impulser, som falder ind under de to klasser af drifter, livs- og dødsdrifterne. Libidoen går i modsat retning af dødsdrifterne, og leder dem i vidt omfang udad. Således bliver disse drifter destruktive og sigter mod herredømme og magt over andre. En del af dødsdrifterne kan knytte sig til de seksuelle funktioner og blive sadistiske. En anden del af dem forbliver i organismen, og bindes der af personens libido. Dette er den *oprindelige, erogene masochisme*. Hvis den udadrettede aggressivitet ikke kan finde tilfredsstillelse, fordi den støder på modstand, kan den trække sig tilbage og forøge den selv-ødelæggelsesdrift, som er til stede inden i personen. Dette er oprindelsen til *sekundær masochisme*, som føjer sig til primær

masochisme. (En del af den proces, som kan foregå her, er at personens jeg kan påtage sig rollen som seksuelt objekt). Det ser således ud som om det, under visse forhold, er nødvendigt at handle destruktivt mod andre ting og personer, for at beskytte os imod vores egen tilskyndelse til selv-ødelæggelse.

Flere motiver ledte Freud til at fremsætte teorien om dødsdriften:

a) Han havde brug for en forklaring på gentagelsesfænomener (tvangsmæssig trang til at gentage f.eks. selv-destruktive adfærdsmønstre), som er vanskelige at forklare ud fra en søgen efter libidinos tilfredsstillelse. Hvorfor angrer mennesker deres ydmygende oplevelser, selv når de ikke har været ledsaget af lystfølelser? (Indtil omkr. 1920 havde Freud antaget at det styrende princip for drifterne var deres søgen efter nydelse: "*Lystprincippet*"). Han var overbevist om, at disse fænomener var karakteriserede af en ubetingelig kraft, som var uafhængig af lystprincippet og tilbøjelig til at gå i opposition mod dette. Med udgangspunkt i denne ide ledtes Freud til at spekulere på om der var drifter med en regressiv karakter (som fører bagud), og dette førte ham, logisk nok, til teorien om dødsdrifterne.

b) Freuds møde med sadisme og masochisme i hans kliniske virke førte ham til at spørge hvorfor mennesker knytter lystfølelser til smerte og ydmygelse. Han drejede sig også over den tvetydighed, der var tilstede hos mange mennesker i deres holdning overfor deres elskede, dvs. tvetydigheden i kærlighed og had, godhed og grusomhed.

c) Det forekom Freud umuligt at had skulle kunne stamme fra de seksuelle drifter (fra Eros). Han kom til at betragte had som et forhold til objekter som en følelse ældre end kærlighed.

d) (Se "Hemmung, Symptom und Angst", 1926). Freud observerede, at mens mange mennesker bedømmer visse fare-situationer korrekt, bliver en del *ekstra* angst ofte føjet til den realistiske angst. I sådanne tilfælde kan jeg'et vige tilbage for et masochistisk krav — ødelæggelsesdriften rettet ind mod personen selv. Denne hypotese hjalp Freud til at "forklare" tilfælde i hvilke angstreaktioner er overdrevne, uhensigtsmæssige eller lammende. Højdeskræk kan for eksempel have en sådan oprindelse. Er det dødsdriften, som driver visse mennesker, som lider af højdeskræk, nærmere og nærmere til afgrundens kant i en næsten uimodståelig trang til at kaste sig ud?

I forbindelse med a) og b) skrev Freud i "Die endliche und unendliche Analyse", 1937: "Hvis vi tager i betragtning hele det billede, der dannes omkring fænomenet masochisme som er tilstede i så mange mennesker, den negative terapeutiske reaktion (vægning mod at opgive "sygdommen") og den skyldfølelse som findes hos så mange neurotikere, kan vi ikke længere holde fast ved den tro, at mentale tildragelser udelukkende styres af ønsket om nydelse. Disse fænomener er umiskendelige tegn på tilstedeværelsen af en kraft i det mentale liv, som vi kalder den aggressive eller ødelæggende kraft . . . og som vi

kan spore tilbage til levende organismers oprindelige døds-instinkt."

I "Angst og driftsliv" ("Nye forelæsningsnotiser til indførelse i psykoanalysen", 1932) skrev Freud om den "negative terapeutiske reaktion" og dens sammenhæng med en ubevidst trang til straf. (Dette er grundlaget for "moralisk" masochisme, en af de tre typer masochisme som Freud hævdede at eksistere, og som jeg vil gøre rede for senere). Denne type reaktion var en af de ting der pegede i retning af hans teori om dødsdrifterne. I sådanne tilfælde ville klienten modsætte sig helbredelse i psykoanalyse i en sådan udstrækning at forbedringer i hendes/hans tilstand, eller beroligelser og opmuntring fra psykoanalytikeren angående bedring, resulterede i en forværring af symptomerne. Denne bevægelse, ifølge Freud, er stærkt behov for straf, som kan sættes i klasse med masochistiske ønsker. Denne "moraliske" faktor frembringes af en ubevidst skyldfølelse, og det efterfølgende ønske om straf tilfredsstilles af den lidelse, som er indbygget i neurosen. Patienten oplever ikke selv skyldfølelsen; hun eller han lider simpelthen under neurosen.

Oprindelsen til dette ubevidste behov for straf svarer til et stykke aggressivitet, som enten allerede er i personen, eller er blevet taget ind og overtaget af over-jeg'et, hvorved skabes en ubevidst skyldfølelse.

Teoretisk set var Freud i tvivl om, hvorvidt 1) dødsdriften allerede var til stede i jeg'et og det'et og indvirkede på dem, men blev forstærket af over-jeg'et, eller om 2) den aggressivitet, som var til stede, oprindeligt var udadrettet, men havde vendt sig indad og var blevet bundet af over-jeg'et og vendt mod jeg'et. Han var mest tilbøjelig til at acceptere den første hypotese. I begge tilfælde er det imidlertid over-jeg'et (den indadvendte autoritets indvirken), som er på færde; den kan forstærke en persons aggressivitet på en selv-ødelæggende måde. Når over-jeg'et først dannes, gør det uværligt brug af den aggressivitet barnet har overfor sine forældre, men som ikke kan få afløb på grund af barnets erotiske fikseringer og ydre vanskeligheder.

Tre typer af masochisme

I "Das ökonomische Problem des Masochismus", 1924, hævdede Freud at der er tre principper, som styrer de mentale funktioner: *Nirvanaprincippet*, *Lystprincippet* og *Realitetsprincippet*.

Nirvanaprincippet er princippet om bestandighed; dets formål er at reducere organismens pirringsniveau til ingenting, eller i det mindste holde det så lavt som muligt. Det tjener således dødsdrifterne. Det bliver delvis modificeret af livsdrifterne, libidoen. *Nirvanaprincippet* udtrykker dødsdriftens tendens; *Lystprincippet* repræsenterer libidoens krav; *Realitetsprincippet*, som også modificerer libidoen, repræsenterer den ydre verdens indflydelse. (Vi lærer, for eksempel, af erfaringer, at det somme tider er mere hensigtsmæssigt at vente på opfyldelsen af vore ønsker eller begær, eller at omlade dem til andre mål, end at forvente deres øjeblikkelige

opfyldelse). Disse tre principper eksisterer i vekselvirkning, somme tider i konflikt.

Freud beskriver de tre former for masochisme: *erogen*, *kvindelig* og *moralisk*. *Erogen* masochisme (den oprindelige erotisering af selv-aggression) ligger til grund for de andre to former. Ifølge Freud er *kvindelig masochisme* den letteste at iagttage, så det er med denne form han starter sin redegørelse:

1) Det materiale Freud bruger i sin redegørelse for kvindelig masochisme er taget fra hans arbejde med masochistiske mænd, med hvem han i denne henseende havde større erfaring end med kvinder. Disse mænds fantasier kunne enten ende i onani eller i sig selv repræsentere tilfredsstillelse. Disse fantasier stemte overens med *virkelig* masochistisk adfærd. I begge tilfælde gik det åbenbare indhold ud på at blive bundet, kneblet, slået, pisket, mishandlet, tvunget til betingelsesløs lydighed, ydmyget og nedværdiget. Den udlægning man lettest kommer til, er at masochisten ønsker at blive behandlet som et uartigt barn, gjort hjælpeløs. Men i de mest udførligt detaljerede masochistiske fantasier er personen placeret i en karakteristisk *kvindelig* situation, dvs. han/hun tilkendegiver trang til kastration (en ide, som stammer fra børns seksuelle teorier og frygt angående pigers mangel på penis — se artiklen om penismisundelse), paring i rollen som passiv partner, eller børnefødsler. Mange træk i denne form for masochisme er forbundet med barnets tilværelse. Ideen om at blive kastreret (eller ens hyppige repræsentant, at blive blindet) efterlader et *negativt spor* i fantasier, i form af den ide, at *ingen overlast* må overgå øjnene eller kønsdelene. En følelse af skyld udtrykkes i det åbenbare indhold af nogle af disse onani-fantasier; personen antager at hun/han har begået en eller anden forbrydelse, som skal sones ved lidelse og straf. Denne skyldfølelse kan have en sammenhæng med infanfil onani (hvis dette var forbudt af forældrene). Den danner også overgang til den tredje form for masochisme — *moralisk* masochisme.

2) Kvindelig masochisme er baseret på pirring, *erogen* masochisme: I de "Tre afhandlinger om seksualteorien", i afsnittet om kilderne til børns seksualitet, foreslog Freud, at seksuel pirring opstår når intensiteten af visse indre processer forstærkes kvantitativt. Han gætter på at stimulering af smerte og ulyst kunne give det samme resultat — dvs. forekomst af behagelig libidinøs pirring. Dette ville frembringe det *fysiologiske grundlag* på hvilket den *erogene* masochismes *psykiske struktur* kunne bygges.

Freud forbinder også oprindelsen til *erogen* masochisme med sin teori om døds- og livsdriften. I levende organismer møder libidoen dødsdriften, som forsøger at føre dem tilbage til en tilstand af uorganisk stabilitet. Libidoen retter i vidt omfang dødsdriften udad, ved hjælp af det muskulære apparat. Således bliver denne drift den destruktive drift, viljen til magt, som er mest åbenbar hos mænd. Hvis en del af denne udadrettede drift bliver forbundet med de seksuelle funktio-

ner, bliver den til seksuel sadisme. Den del af dødsdriften, som forbliver i organismen, bliver seksualiseret på grund af libidoens indflydelse. Således bliver denne del til den oprindelige *erogene* masochisme.

Hvis den destruktive drift, som er blevet rettet indad, bliver introjiceret (optaget i organismen igen), opstår sekundær masochisme. Denne forstærker den oprindelige masochisme.

Erogen masochisme ledsager libidoen gennem alle dens udviklingsfaser, og udleder sine psykiske overtræk fra disse. Frykten for at blive ædt af vilde dyr (som sædvanligvis repræsenterer faderen) har sin oprindelse i den *orale* fase; ønsket om at blive slået (igen, sædvanligvis af faderen) kommer fra den *anal-sadistiske* fase; frykten for kastration kommer fra den *phalliske* fase; og fra den endelige *genitale* fase opstår ønsket om at blive gjort til genstand for parringsakten og at føde børn, hvilket er karakteristisk for "kvindelighed".

3) Den tredje form for masochisme, *moralisk* masochisme, har *tilsyneladende* ingen forbindelse med seksualitet. Alle andre masochistiske lidelser er ledsaget af den betingelse, at de skal tilføjes af den elskede person. Denne begrænsning er kastet bort i *moralisk* masochisme. Det er *lidelsen selv*, som har betydning, hvadenten den er påtvunget af en elsket eller af en person man er ligegyldig overfor. Den kan også forårsages af ikkemenneskelige kræfter eller "skæbnens" tilfældigheder. "Den sande masochist vender altid den anden kind til når han har chancen for at modtage et slag". Freud sagde, at det var fristende i dette tilfælde at antage, at den destruktive drift var blevet vendt indad uden nogen sammenhæng med libidoen.

Freud udledte *moralisk* masochisme fra sine møder med klienter, som udviste en "negativ terapeutisk reaktion", dvs. mennesker hvis ubevidste skyldfølelse udgør den største hindring for et heldigt udfald af deres analytiske behandling. "Den lidelse, der er forbundet med neuroser, er præcis den faktor, som gør dem værdifulde for den masochistiske tendens. Det er også lærerigt at finde . . . at en neurose, som har modstået enhver terapeutisk anstrengelse, kan forsvinde, hvis personen bliver involveret i et ulykkeligt ægteskab, eller mister alle sine penge, eller udvikler en farlig organisk sygdom. I sådanne tilfælde er en form for lidelse blevet udskiftet med en anden, og vi ser at det eneste, der havde betydning, var at det skulle være muligt at opretholde en vis grad af lidelse."

Over-jeg'et

Denne ubevidste skyldfølelse, som fører til et behov for afstraffelse, hænger sammen med "samvittighed". Freud tilskriver over-jeg'et samvittighedens funktion. Skyldfølelse er udtryk for en spænding mellem jeg og over-jeg. Jeg'et reagerer med angstfølelser (samvittighedsangst) overfor den erkendelse, at det ikke har opfyldt sine krav, som stilles det af dets ideal, over-jeg'et.

Et af jeg'ets funktioner er at forene de krav, som stilles af over-jeg'et, jeg'et og det'et, at optræde som en slags mellemmand. Over-jeg'et repræsenterer både det'et (som indeholder udtryk for de ubevidste drifter) og den ydre verden. Det opstår idet genstanden for det'ets libidinøse impulser (forældrene) *introjiceres i jeg'et*. I denne proces bliver forholdet til forældrene afseksualiseret. På denne måde overvindes Ødipuskomplekset. Over-jeg'et beholder forældrenes sadistisk orienterede træk — deres strenghed, deres tilbøjelighed til at overvåge og straffe. Idet forældrene introjiceres i jeg'et på denne måde kan den udtalte aggressivitet, som barnet måtte have følt overfor dem, ledsage denne introjektion og øge over-jeg'ets strenghed. Det kan blive hårdt, grusomt og ubønhørligt overfor jeg'et, som det overvåger.

Bag de figurer, som optræder i over-jeg'et, ligger alle fortidens og traditionens indflydelser. Over-jeg'et (erstatningen for Ødipus-komplekset) bliver således en repræsentant for den ydre verden, og bliver en model for jeg'ets bestræbelser. Således er Ødipus-komplekset oprindelsen til vores individuelle etiske sans, vores moral. I løbet af barnets udvikling blegner forældrenes betydning for over-jeg'et. Til de spor, forældrene efterlader, knytter sig så indflydelse fra lærere og autoriteter, selvvalgte idoler og offentligt anerkendte "store mennesker".

Der er forskel mellem en ubevidst udvidelse af moralitet og moralsk masochisme. I førstnævnte ligger eftertrykket på over-jeg'ets forstærkede sadisme, som jeg'et underkaster sig; i sidstnævnte ligger det på jeg'ets egen masochisme, som søger afstraffelse, hvadenten det er fra over-jeg'et eller fra ydre kilder. De to kan let forveksles, fordi det i begge tilfælde drejer sig om et behov, som tilfredsstilles ved afstraffelse og lidelse: i det første tilfælde er det over-jeg'ets behov for at *udøve* afstraffelse, i det andet er det behovet for at *blive* afstraffet. Således kan de to typer optræde i eet menneske, dvs. et menneske med et sadistisk over-jeg, hvis impuls er at afstraffe (grundet en ubevidst udvidelse af moralfølelse) og et masochistisk jeg, som (grundet en ubevidst skyldfølelse) har behov for at blive afstraffet.

De seksuelle aspekter af moralsk masochisme

Freud oversætter ubevidst skyldfølelse til behovet for afstraffelse fra en forældreautoritet. Ønsket, som så ofte forekommer i fantasier, om at blive slået af faderen (eller hans repræsentanter), er kun en regressiv forvrængning af ønsket om at have et passivt seksuelt forhold til ham. Hvis denne forklaring sættes i sammenhæng med moralsk masochisme, bliver dens skjulte mening klarere. Samvittighed og moralfølelse opstår ved at Ødipuskomplekset overvindes (afseksualiseres); men gennem moralsk masochisme bliver moralfølelsen igen seksualiseret, (gennem sammenhængen, på fantasiplanet, mellem det at blive slået og et passivt seksuelt forhold til en autoritær figur). Således vækkes Ødipuskomplekset igen; vejen er åben

for en regression fra moralitet til seksualitet. Masochisme skaber en fristelse til at udføre uacceptable handlinger, som så må sones ved bebrejdelser fra den sadistiske samvittighed (over-jeg) eller ved tugtelse fra andre. I den hensigt at provokere afstraffelse fra andre eller fra "skæbnen" vil masochisten handle mod sine egne interesser, vil ødelægge de muligheder, der er åbne for hende/ham, og måske gå så vidt til at tilintetgøre sin egen eksistens.

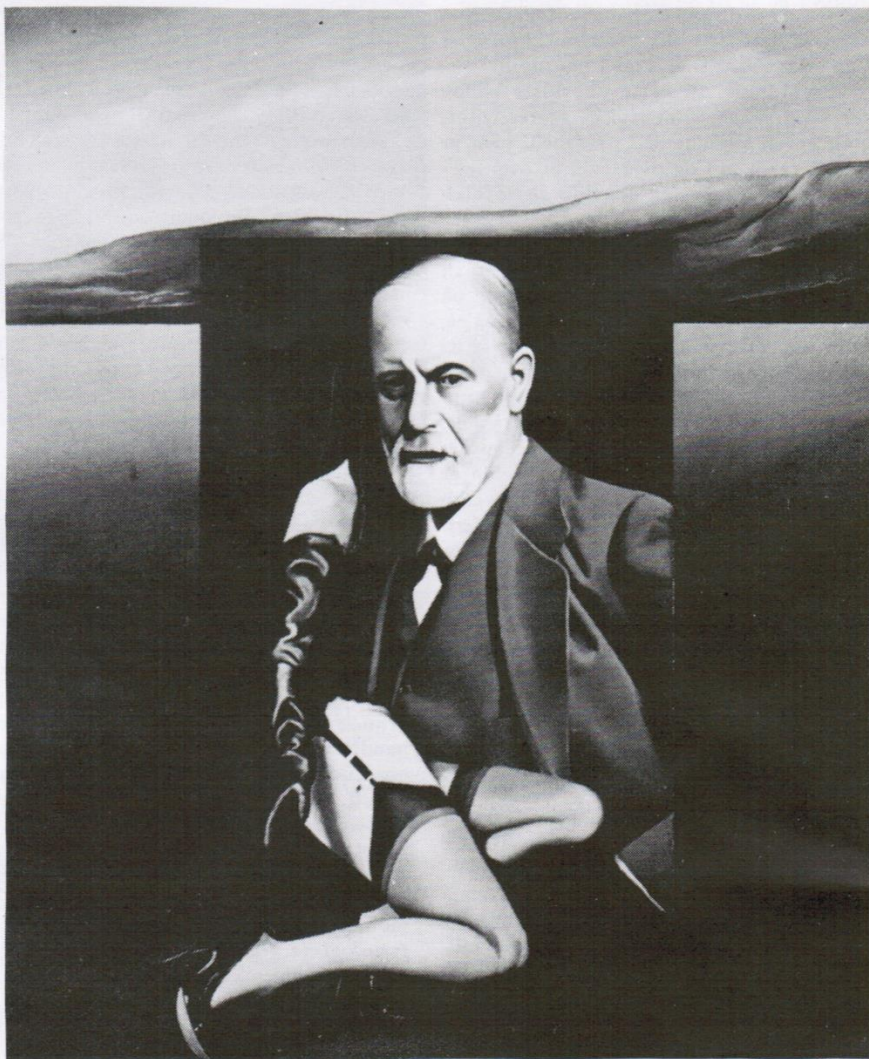
En indadvenden af sadisme imod selvet opstår hvor en *kulturel undertrykkelse* af de destruktive drifter finder sted. Disse indadvendte drifter findes i to kræfter: i *jeg'et* som en intensivering af masochisme, og i *over-jeg'et* som en intensivering af den sadisme, som er vendt mod jeg'et. Over-jeg'ets sadisme og jeg'ets masochisme supplerer hinanden og forener sig for at skabe de samme effekter.

Således kan altså undertrykkelsen af en drift give en skyldfølelse, som opererer ubevidst, og *ens samvittighed bliver mere følsom og streng jo mere man afholder sig fra aggressioner mod andre*. Dette er især et dilemma for kvinder, idet vi ikke accepteres som aggressive væsener.

Moralsk masochisme vidner om sammensmeltningen af dødsdrifterne og de erotiske drifter. Den har sin oprindelse i dødsdriften som den del af denne, som ikke er vendt udad. Men på den anden side, da den ikke har en erotisk bestanddel, kan selv den moralske masochists selvødelæggelse finde sted med et element af libidinøs tilfredsstillelse.

Linda Buckingham

Oversættelse: Eva Fog

Freud landskab, Hans Henrik Lerfeldt

HØRING OM BØSSER OG LESBISKE

Faglig ligestillingsgruppe er en tværfaglig, tværpolitisk gruppe, der den 20. april arrangerer en høring med det formål at arbejde for bøssers og lesbiskes ligestilling på arbejdspladsen ved at bekæmpe den undertrykkelse, som finder sted der.

Det primære formål med høringen er at tilskynde til dannelsen af ligestillingsgrupper i fagforeninger og på arbejdspladser samt i organisationer og partier.

Høringen vil foregå på den måde, at nogle vidner vil fortælle om forskellige erfaringer, de har gjort som homoseksuelle på deres arbejdspladser. Endvidere vil der være et panel bestående af repræsentanter fra forskellige partier, fagforeninger og organisationer, hvis opgave det er at fortælle om deres synspunkter vedrørende homoseksuelle på arbejdspladsen og hvilke initiativer, man eventuelt har taget, og hvilke krav man vil stille til at nedkæmpe den diskriminering, der finder sted. Endelig vil der blive mulighed for publikum at stille spørgsmål til både vidner og organisationspanel.

Som de fleste heteroseksuelle er bøsser og lesbiske lønarbejdere, derfor er acceptable forhold på arbejdspladsen en livsnødvendighed. De vilkår, der bydes os, er enten en "skjult" arbejdstilværelse — en uudholdelig situation i det lange løb — eller at stå åbent frem på arbejdspladsen med risiko for chikanerier eller i værste fald fysiske overgreb.

Diskriminering af bøsser og lesbiske er noget, man sjældent hører om i offentligheden, men som forekommer dagligt. Årsagen til, at man hører så lidt om disse ting, skal nok søges i det forhold, at de, der udsættes for undertrykkelsen, i forvejen befinder sig i en vanskelig situation. Netop angsten for yderligere at forværre sin situation har skabt vanskeligheder for Ligestillingsgruppen med at skaffe vidner, der tør stå offentligt frem og fortælle om deres oplevelser. Et par eksempler vil derfor på høringen blive fremlagt anonymt, enten ved at andre læser deres beretning op eller den bliver indtalt på bånd. Hvis man efter nogle kedelige oplevelser har skaffet sig andet arbejde, er det kun naturligt, at man er bange for at udsætte sig selv for en gentagelse.

Egentlige fyringssager, hvor en homoseksuel bevisligt er blevet fyret eller en kvalificeret ansøger er blevet afvist på grund af sin homoseksualitet er få, men

det er vanskeligt at få konkrete beviser i den slags sager, da diskrimineringen sjældent sker helt åbenlyst.

Derimod findes der mange eksempler, hvor psykisk terror eller angsten for represalier har fået bøsser og lesbiske til at sige deres job op, med katastrofale følger for den enkelte, ikke blot i form af karantæne i A-kassen, men også i form af den nedtur, det medfører at blive arbejdsløs under sådanne omstændigheder.

Et resultat af høringen skulle gerne blive, at der straks skabes en bred debat på arbejdspladserne og i fagforeningerne omkring diskrimineringen af homoseksuelle. Endvidere håber vi, at høringen resulterer i, at der bliver oprettet ligestillingsudvalg på de arbejdspladser og uddannelsessteder, hvor der er behov for det.

Så længe den enkelte står isoleret med sine problemer, er det fantastisk svært at stå frem og forsøge at ændre forholdene — først når en gruppe står sammen, er det muligt at støtte hinanden og udgøre en pressionsgruppe overfor kolleger, klubbestyrelser og tillidsmænd. Faglig Ligestillingsgruppe vil i denne forbindelse gerne fungere som rådgiver eller moralsk støttegruppe ved oprettelsen af nye ligestillingsgrupper. Foreløbig har gruppen været med til at oprette ligestillingsudvalg på bl.a. Gladsaxe Børnehave- og Fritidsseminarium og i Landsforeningen for Socialpædagoger.

Vi mener, det også er fagforeningernes opgave at sikre sine medlemmer mod diskrimination på arbejdspladserne, ligesom vi mener, at der på længere sigt må arbejdes på at få antidiskrimineringsloven til også at omfatte diskriminering på grund af seksualitet.

I den senere tid er der dukket ligestillingsudvalg op flere steder, men det er måske nok betegnende, at det fortrinsvis er indenfor pædagogsektoren, da det dels er en af de mest udsatte grupper, og dels er et område med mange homoseksuelle.

Vanskelighederne i netop denne gruppe bliver heller ikke mindre af, at de må tage højde for reaktionen både hos kollegerne, børnene og forældrene. Samtidig skal man også have i tankerne, at der stadig findes mange institutioner rundt om i landet, der stadig nægter at ansætte homoseksuelle.

Mindst lige så store vanskeligheder findes indenfor LO-området, da diskrimineringen på fabrikker og værksteder ofte har en mere direkte karakter end på mange andre fagområder. Man må nok se i øjnene, at hvis der skal oprettes ligestillingsudvalg rundt om på arbejdspladserne, må det ske med helhjertet støtte fra fagforeningerne.

Et indirekte bevis for den omfattende diskriminering på LO-arbejdspladser er, at mange forlader sin oprindelige arbejdsplads og fagområde for at søge over i erhverv, hvor tolerancen traditionelt er større.

Det er derfor vigtigt at kravet om, at disse problemer tages op i de forskellige fagforbund og bliver fremsat med så stor styrke som muligt fra medlemmernes side. Fra centralt hold er man i øjeblikket ikke indstillet på at tage problematikken op, f.eks. har Metal uden grundelse afvist at deltage i høringen, og ved en henvendelse til SID var svaret at de "havde vigtigere ting at beskæftige sig med". Et minimumskrav må da også være, at bøsser og lesbiske sikres spalteplads i de forskellige fagforeningers fagblade, så de får mulighed for at fortælle om deres problemer og ad den vej starte en debat blandt medlemmerne.

På samme måde må politikerne gøres opmærksom på de problemer, der berører en af de største minoritetsgrupper i det danske samfund, og gennem lovgivningen sikre, at vi får mulighed for større tryk på arbejdspladsen.

Høringen finder sted *søndag den 20. april kl. 14.00 på Zahles Skole, Nørre Voldgade 5-7, København.*

Yderligere oplysninger kan fås hos:
Carsten Hyldested, (01) 31 95 72
Erik Pallesen, (01) 12 99 49
(ml. 12.30 - 17.30)
Kaj Erik Nielsen (01) 11 19 61.

Den 25 januar udkom en singleplade til støtte for KVINDECENTRET 1

* GREVINDE DANNERS STIFTELSE *

Pladen der koster 20 Kr., kan købes i alle pladeforretninger og bogcaféer i hele landet.

Pladens titel er **DANNER ROCK** og produceret, skrevet og spillet af kvinder. Alt overskud af pladen der er udkommet på det nye kvindepladeforlag **LYDIA** går ubeskåret til **KVINDECENTRET Nansensgade 1.**

Masochisme